Giới thiệu Bí Mật Song Sinh

Chúng ta không được chọn lựa xuất thân của mình cũng như người sinh ra mình là ai. Mọi thứ đã được định đoạt và chúng ta chỉ có thể chấp nhận điều đó.

Nhưng tại sao, cùng một mẹ sinh ra, tôi lại phải chịu đựng những điều này? Ba ruột lạnh lùng với tôi, chị ruột căm ghét tôi. Mười tám năm tôi sống trên đời là những năm tháng trong địa ngục. Khi chị tôi được hưởng mọi thứ tốt nhất, tôi lại trở thành người ở vị trí dưới cùng. Chị tôi có váy mới, tôi phải mặc đồ cũ, chị tôi tới nhà hàng sang trọng, tôi thì ăn cơm thừa canh cặn cùng người làm....

Những điều này là vì tôi là kẻ không may mắn sao? Vì khi sinh tôi ra mẹ tôi không thể qua khỏi cơn nguy kịch, vì vậy tôi trở thành người thừa????

Như ba nói với tôi, tôi là "thứ bỏ đi" sao????

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Khi chúng ta được sinh ra, chúng ta không có quyền lựa chọn số mệnh của bản thân mình và tôi cũng không ngoại lệ!

Tôi tên Lâm Tuệ Nghi, 18 tuổi. Tôi còn có một người chị gái song sinh, chị ấy tên Lâm Tuệ Hy, bằng tuổi với tôi, chị ấy là người thông minh, hiền lành, dịu dàng và rất tài giỏi. Chắc hẳn nhiều người nghĩ tôi thật may mắn khi có một người chị như vậy!

Cũng đúng, tôi rất yêu thương chị của mình. Nhưng! Mọi người có hiểu cảm giác của một cái bóng không?

Nếu chị tôi là một người hoàn hảo thì tôi là một kẻ bỏ đi.

Mẹ tôi mất khi mới sinh chúng tôi, do cơ thể vốn yếu ớt lại mang song thai, bác sĩ khuyên mẹ tôi nên chỉ giữ lại một đứa bé để bảo toàn mạng sống cho hai mẹ con, và người được chọn để bỏ chính là tôi. Nhưng vì có bản năng của một người mẹ, nên mẹ tôi không đồng ý và đã cố hết sức giữ tôi lại.

Vào ngày sinh, tôi biết mẹ đã phải chịu sự đau đớn thế nào! Rồi mẹ tôi đã chút hơi thở cuối cùng khi sinh ra tôi.

Và kể từ đó, tôi luôn bị ba mình ghẻ lạnh. Ông nói tôi là nghiệp chướng vì tôi nên mẹ tôi mới chết, bao nhiêu sự quan tâm và yêu thương ông đều dồn hết vào cho chị của tôi.

Tôi luôn bị đem ra so sánh, bị hắt hủi bởi chính ba ruột của mình. Trong mắt ba, tôi là một cái gai không đáng để tồn tại, trong mắt người ngoài tôi là một bàn đạp để chị tôi được đẩy lên cao.

TẠI TRƯỜNG THPT

- Ê nhãi con, mày biết hoa khôi Tuệ Hy là của tao không. Sao mày dám viết thư tỏ tình Tuệ Hy của tao hả.

Ngoài sân thể dục có một đám nam sinh đang vây quanh một nam sinh khác, nhìn nam sinh đang bị vây quanh đó run rẩy đến mức đáng thương.

- T...ôi t...ôi không biết Tuệ Hy là của bạn.

Cậu nam sinh đó rụt rè nói.

- Bộp. Mày không biết hả? Vậy để tụi tao đánh cho mày biết luôn.

Tên nam sinh nhìn mặt ngố ngáo đấm thẳng vào mặt nam sinh kia và rồi cả đám xúm lại đánh hội đồng mặc cho nam sinh đó xin tha.

- Ê, Tụi mày làm gì đó?

Đột nhiên có một cô gái xuất hiện, cô ta mặc đồng phục trường, khuôn mặt thanh thoát cân đối, mái tóc đài được cột cao nhìn rất năng động.

- Là em sao Tuệ Hy.

Khi nghe thấy tiếng nói thì đám nam sinh kia dừng lại, một tên trong đó cất tiếng hỏi.

Cô gái kia nghe thấy vậy thì chỉ nhếch môi cười.

- Không đúng, mày là Tuệ Nghi chứ không phải Tuệ Hy.

- Tụi mày đoán chuẩn rồi đấy, tụi mày đông người mà ức hiếp một người hả tụi mày có còn là con trai không.

- Không phải chuyện của mày. CÚT.

Một tên nam sinh tiến lại gần Tuệ Nhi và chỉ thẳng vào mặt của coi quát lớn.

Cô cực ghét ai nói giọng ra lệnh với mình, cô xoay người lại, bọn nó tưởng cô định bỏ đi nhưng không phải.

Cô xoay người lại và đá tên nam sinh đó khiến hắn ngã nhào xuống đất, hai tay cô nắm thành năm đấm, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích

- Đứa nào muốn nhập viện thì lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

- Đứa nào muốn nhập viện thì lại đây.

Ánh mắt cô hiện lên vẻ đầy khiêu khích.

- Tụi mày đánh nó cho tao.

Tên bị cô đá gầm lên đầy tức giận.

Đám nam sinh chạy lại vây quanh cô.

Cuộc ẩu đả sảy ra, một đám con trai đánh nhau với một cô gái, nhưng có vẻ cô gái đó đầy lợi thế hơn dù cho có đông cỡ nào.

Cô túm cổ áo một tên và đấm hắn" không trượt phát nào ".

- Các em làm gì vậy, mau dừng tay.

Một người phụ nữ trung niên đi tới nói bằng giọng tức giận.

- Cô giám thị, giúp tụi em với. Nó, là Tuệ Nghi đánh bọn em.

Tên nam sinh chỉ về phía cô nói.

- LÂM TUỆ NGHI LÊN PHÒNG HIỆU TRƯỞNG CHO TÔI.

Tại Phòng Hiệu Trưởng.

- Rầm. Lâm Tuệ Nghi, tôi không ngờ em lại làm như vậy. Em đánh bạn dã man như vậy hay sao, em nhìn xem em đánh bạn bầm tím mặt vào thế kia.

Thầy hiệu trưởng tức giận đập bàn nói và chỉ về phía đám nam sinh.

- Con tôi, con ơi con có sao không. Trời ơi đứa ác ôn nào đánh con ra nông nỗi này vậy hả.

Đột nhiên từ đâu xuất hiện một người phụ nữ mập mạp, bà ta ôm một tên nam sinh chu chéo nói.

- Mẹ, là nó đó.

Tên nam sinh chỉ về phía cô.

Cô chỉ cười khinh bỉ " Đúng là loại núp váy mẹ"

- Ak thì ra mày là người đánh con tao, trông mặt cũng xinh đấy nhưng lại hành động như lũ đầu đường xó chợ vậy. Đúng là loại không có giáo dục.

Bà ta lại gần cô, miệng nói liên tục tay thì ấn đầu cô.

Cô không nói gì mặc cho bà ta chửi bới nhưng ánh mắt cô nhìn bà ta rất đáng sợ.

- Gì mày còn dám lườm tao hả? Đúng là loại không được ba mẹ dạy dỗ mà.

- Bà im đi, bà nói gì tôi cũng được nhưng bà mà nói đụng tới mẹ tôi làm tôi không để yên cho bà đâu.

Cô quát lớn tiếng khiến cho mọi người có mặt ở đó giật mình.

- C...ái gì chứ mày không để yên thì mày tính làm gì tao? Định đánh tao hả.

Bà ta sợ hãi lùi lại nhưng miệng vẫn chua ngoa.

- Tuệ Nghi em không được nói như vậy với người lớn.

Thầy hiệu trưởng gằn nhẹ giọng

- Thưa thầy! Thầy gọi em ạ.

Ngoài cửa bước vào là một cô gái, cô ấy có khuôn mặt giống hệt cô nhưng chất giọng trong trẻo và dáng đi thướt tha như nhành liễu mỏng manh khiến con trai điều muốn bảo vệ.

- Tuệ Hy em tới rồi sao, em xem em gái em đã gây ra chuyện gì.

Thầy hiệu trưởng mệt mỏi ngồi xuống ghế.

Tuệ Hy nhìn một lượt đám nam sinh rồi kéo tay Tuệ Nghi.

- Em lại gây ra chuyện gì vậy.

- Em không biết.

Cô quay mặt đi nói.

- Tuệ Nghi làm em đánh bọn họ sao, tại sao em lại làm như vậy.

Chị cô vẫn nhỏ giọng nói. Nhưng cô vẫn không đáp lời.

- Thầy hiệu trưởng tôi yêu cầu thầy phải đuổi học con nhỏ kia, không thể để một đứa có tính côn đồ học ở đây. Nếu thầy không đuổi học nó thì tôi sẽ kiện nó và chắc thầy cũng bị liên luỵ.

Người đàn bà lúc nói.

- Nghỉ học sao? Cô ơi cô đừng làm vậy, em của con khổng cố tình làm vậy đâu. Tuệ Nghi em mau xin lỗi đi.

Chị cô vội chạy lại nắm tay người đàn bà đó năn nỉ.

- Tại sao em phải xin lỗi, em có lỗi gì chứ.

Cô không phục nói.

- Cô không phải năn nỉ cho em của cô, nó không cố tình mà đánh con tôi ra nông nỗi này vậy nó cố tình thì chắc con tôi nhập viện hả.

Bà ta hất tay Tuệ Hy nói bằng giọng bực tức.

- Tuệ Nghi, thầy rất tiếc nhưng thầy phải buộc cho em nghỉ học.

Thậy hiệu trưởng lấy hồ sơ của cô đặt lên bàn.

- Được thôi, nghỉ thì nghỉ em cũng không muốn học ở đây nữa. Xoạt.

Cô nhận lấy tập hồ sơ rồi xé ngay tại chỗ. Hành động của cô khiến nhiều người bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

- Tuệ Nghi, Tuệ Nghi em đứng lại cho chị.

Cô đi phía trước chị cô chạy theo sau, khó khăn lắm mới đuổi kịp cô.

Cô đã đứng lại nhưng quay lưng về phía chị của mình.

- Tuệ Nghi! Sao em lại ngang bướng như vậy, chỉ cần e thành tâm xin lỗi thì đã không bị đuổi học.

Chị cô kéo cô quay mặt lại.

- Chị hai chúng ta lớn lên bên nhau, tính cách của em ra sao chị phải là người hiểu hơn ai hết chứ. Nếu em làm sai chuyện gì đó em sẽ nhận lỗi nhưng nếu em không sai thì em sẽ không bao giờ hạ thấp mình để xin lỗi những người đó.

Cô nhìn thẳng vào mắt chị mình nói.

- Nhưng chắc ba sẽ giận khi biết chuyện em bị đuổi học đó.

- Không sao đâu, em đã quen bị ba la mắng rồi.

Coi mỉm cười chua chát.

- Thôi được rồi giờ chị phải vào học, chị sẽ gọi tài xế đến đón em. Em ở đây đợi nha.

Chị cô nói xong rồi bỏ đi, chỉ còn cô đứng một mình.

Sau khi thấy bóng chị đi khuất cô định quay lưng bức đi, cô không tính đợi người đến đón đâu.

- Bạn ơi, đợi đã.

Đột nhiên có tiếng gọi phía sau lưng cô liền quay lại.

Thì ra là nam sinh vừa bị bắt nạt.

- Có chuyện gì không.

Cô lạnh lùng nói.

- Mình muốn cảm ơn bạn vì khi nãy đã giúp mình.

- Không cần cảm ơn.

Cô lạnh lùng đáp.

- Mình cũng xin lỗi vì tại mình mà bạn...!

Nam sinh đó ngập ngừng nói.

- Không sao, cậu không cần để ý đến tôi. Chỉ là tôi không thích cách hành sử của tụi kia nên muốn dạy tụi nó một bài học thôi. Mọi chuyện không liền quan đến cậu, đừng để ý nữa.

Cô nói rồi bỏ đi, để cho nam sinh kia đứng nhìn theo cô.

- Lâm Tuệ Nghi.

Đó là câu mà nam sinh đó nói thầm.

Cô bước đi trên con đường đông đúc, mọi người đều vội vã lướt qua nhau.

Cô cứ bước mà không có mục tiêu để đến, trong đầu cô là những ký ức được tua chậm.

13 Năm Trước.

Có hai cô bé nhìn rất giống nhau đang chơi vui vẻ trong sân.

- Tuệ Hy của ba, ba đi công tác về rồi nè.

Một người đàn ông trung niên mặt vui vẻ đi lại gần.

- A ba về, ba ơi Tiểu Hy nhớ bà lắm.

Thấy người đàn ông đó xuất hiện một cô bé chạy lại ôm lấy.

- Ba cũng nhớ Tiểu Hy của ba lắm đó.

Người đàn ông đó bế cô bé lên và đi vào trong nhà, ông ta không thèm nhìn đứa bé đang đứng kia dù một cái.

- Ba ơi, Tiểu Nghi cũng nhớ ba.

Cô bé bị bỏ lại đó cúi mặt xuống, nước mắt chảy ra trên khuôn mặt bầu bĩnh và lúc đón côn tròn 5 tuổi.

3 Năm Sau.

- Ba ơi, ba biết hôm nay là ngày gì không.

Tuệ Hy chạy lại ôm cổ ba mình nũng nịu nói.

- Tất nhiên ba biết rồi, hôm nay là sinh nhật tròn 8 tuổi của con gái cưng phải không.

- Đúng rồi ạ! Ba dẫn con và Tuệ Nghi đi chơi nhé.

Khi nghe đến tên cô gương mặt ông ta nhăn lại.

- Không cần dẫn nó theo đâu, hai ba con mình đi thôi.

Những câu nói đó đã được cô nghe thấy không sót một chữ.

Cô lê bước chân về phòng của mình, cô cũng muốn nói với ba rằng" Ba ơi hôm nay cũng là sinh nhật của con mà"

7 Năm Sau.

- Ba ơi hix con đau quá.

Tuệ Hy bước vào với cánh tay bị xước nhẹ, cô đi phía sau. Gương mặt cô bị bầm tím và chảy máu nhiều chỗ.

- Con bị sao vậy Tiểu Hy. Chát, là mày đánh con tao phải không.

Ba cô vội kiểm tra tay của Tuệ Hy rồi quay qua tát cô một cái thật mạnh.

- Con không làm.

Bị tát đau điếng nhưng cô không khóc.

- Mày còn dám cãi, mày đã khắc chết mẹ mày và giờ mày muốn hại luôn chị mày hả. Mày đúng là đồ sao chổi

Ba cô tức giận lấy chiếc roi da gần đó vụt liên tiếp vào người cô.

Cô đau lắm nhưng cô không khóc hay giải thích gì cả.

- Mày cút ra ngoài quỳ cho tao.

Khi đánh xong ba cô chỉ vào mặt cô quát lớn.

Cô cố bước đi, từng viết thương đau rát đang gỉ máu.

Thật ra cô không làm gì chị cô cả, khi đi trên đường cô và chị cô gì gặp phải đám lưu manh, cô đã cố hết sức bảo vệ cho chị của mình. Chỉ là trong lúc xô xát chị cô đã vấp ngã và khiến tay bị đau.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

- Rầm.

Do mải suy nghĩa nên cô không biết mình đã đi đến chỗ nào và một cú va chạm khiến cô thoát khỏi ký ức đau thương đó.

- Này cô em sao đi đứng không cẩn thận vậy va vào tụi anh rồi cô em tính sao đây.

mải suy nghĩ nên cô đã va phải một đám người mặt mày bặm trợn khiến người khác sợ hãi.

- Tôi xin lỗi.

Cô lạnh giọng nói rồi tính quay người bước đi.

- Này cô em nghĩ xin lỗi là xong sao, hay đi chơi với tụi này một đêm đi.

Một tên khác chặn cô lại.

- Biến đi, dơ bẩn.

Cô dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn đám người đó.

- Con ranh từ nãy giờ tụi tao nhịn mày rồi đấy, mày nghĩ mày là ai mà có quyền chảnh với tụi này.

Tên đó tức điên đẩy cô ngã xuống đất.

- Này này sao lại mạnh tay với con gái vậy, cô em có sao không.

Một tên khác cúi người xuống định lấy tay vuốt má cô nhưng bị cô hất ra.

- Con c*o mày hơi coi thường tao rồi đấy.

Tên đó đen mặt lại và túm lấy tóc cô kéo lên.

Hắn ta ghé sát mặt của hắn vào mặt của cô, khuôn mặt của hắn thật ghê tởm bởi những vết sẹo và trứng cá.

Cô cảm thấy thật buồn nôn khi nhìn thẳng vào mặt hắn.

Cô không ngại ngần khi nhổ nước bọt vào mặt hắn, hành động đó của cô càng làm hắn tức điên.

- Mày nên lấy gương soi lại mặt đi.

Mặc dù bị nắm tóc đau điếng người nhưng cô vẫn tặng cho hắn một nụ cười khinh bỉ.

Hắn ta buông mái tóc của cô ra và đá một bạn cái thật mạnh vào bụng của cô khiến cô ngã về phía sau.

Cô khổ sở ôm lấy bụng của mình cố gượng dậy, nhưng chưa dậy được thì lại bị một tên khách đá vào người khiến cô không gượng dậy được.

Không dừng lại ở đó tụi kia thấy cô đau đớn thì liền cười hả hê và đá liên tục vào người của cô.

Cô nắm chặt cát trong tay, dùng rất đau những cô không hề kêu la. Dù có chết đây cô cũng không bao giờ cầu xin những kẻ đó, cô không muốn bản thân mình yếu đuối. Từ nhỏ tới lớn cô vẫn tự chăm sóc tự bảo vệ bản thân mình, cô phải khoác trên mình nhưng chiếc gai nhọn để không một ai có thể làm cho cô gục ngã.

" Chính các người đã khiến tôi ra nông nỗi này "

Cô nắm chặt cát trong tay và nắm thẳng vào những tên kia. Do bất ngờ nên những kẻ đó bị cát bay vào mắt.

Cô cố đứng dậy và nhìn những tên đó bằng ánh mắt căm giận và dùng hết sức còn lại để hạ gục chúng. Bị cát bay vào mắt nên bọn chúng không thể né hay phản kháng lại trước những đòn đánh của cô.

Cô đã đánh hạ được từng tên một, cô nhặt một vỏ chai bia gần đó rồi tiến lại gần tên vừa đá vào bụng của cô.

Cô túm cổ hắn lôi dậy

- Mày dám chơi xấu tụi tao.

- Với loại người tiểu nhân như tụi mày thì không cần dùng cách quân tử. Xoảng.

Cô dùng chai bia đập vào đầu tên đó khiến hắn ôm đầu kêu thảm thiết, máu không ngừng chảy ra. Còn những tên còn lại thấy vậy liền sợ hãi kéo nhau chạy hết.

Cô buông cổ tên đó ra và hắn ngã quỵ xuống đất, cô dùng ánh mắt lạnh lẽo của mình nhìn hắn rồi bước qua người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5

Trường THPT

Tại căn nhà kho cũ kỹ của trường, nơi đây từng là nơi để dụng cụ thể dục nhưng giờ không còn dùng đến nữa.

- Duật Thiên cậu làm tốt lắm, tôi không ngờ cậu cũng có khiếu diễn xuất như vậy. Làm cho con Tuệ Nghi không một chút nghi ngờ gì!

- Tôi vẫn không hiểu tại sao cô lại hại cô ta, đó không phải em ruột của cô sao?

Một người con trai cất tiếng nói và đó chính là nam sinh bị bắt nạt mà Tuệ Nghi giúp, khác với vẻ yếu đuối lúc nãy bây giờ trông cậu ta khá bất cần đời.

Cậu ta tên Lưu Duật Thiên 18 tuổi, cậu ta là học sinh mới chuyển đến lớp của Tuệ Hy cách đây 1 tuần.

- Em sao? Đúng trên danh nghĩa nó là em tôi, nhưng tôi chưa bao giờ coi nó là em cả. Đối với tôi nó chỉ là đứa thất bại, là một cái bóng của tôi và cũng là một món đồ chơi để tôi thoả sức chà đạp. Nhưng nó vẫn ngu ngốc tin rằng tôi đang đối sử tốt với nó.

Tuệ Hy nhếch môi cười đầy ý giễu cợt.

Chính cô ta đã dựng lên mọi chuyện, cô ta biết Duật Thiên có ý với cô ta nên cô ta đã nhờ hắn đóng một màn kịch và tất nhiên Tuệ Nghi đã hoàn toàn dính bẫy mà không hay biết.

- Giờ cô ta đã bị đuổi học, chắc cậu vui?

Duật Thiên nhìn Tuệ Hy bằng ánh mắt đầy khinh thường." Đây chính là người mà cả trường tung hô là thánh nữ sao, chỉ là vẻ ngoài thôi chứ bên trong không thua gì một con rắn độc. Cô ta có thể hại em gái ruột của mình còn điều gì cô ta không giám làm kia chứ "

Đó là suy nghĩ của Duật Thần.

- Cậu đang thương sót cho nó sao? Tại nó ngu thôi, cậu không cần để ý đâu. Giờ thì tôi sẽ thực hiện lời hứa của mình.

Cô ta lại gần và thì thầm vào tai Duật Thần, ánh mắt hiện lên vẻ tà dâm, tay cô ta sờ khắp người Duật Thần.

Không cưỡng lại được sự gợi tình đó Duật Thần bế cô ta và đặt cô ta lên một chiếc bàn học cũ gần đó, hai người chao cho nhau những nụ hôn cuồng bạo, tay Duật Thần đều đặn xoa bóp bầu ngực căng tròn của cô ta.

Miệng của Tuệ Hy không ngừng rên rỉ đầy dâm dục, tiếng rên vang khắp căn phòng.

Cô ta sẵn sàng đánh đổi cơ thể mình chỉ để hại em gái. Liệu việc cô ta làm có đáng hay không?

Trên đường đi mọi người đều chú ý đến một cô gái mặc bộ đồng phục bị rách tả tơi, khuôn mặt thì lấm lem đất cát ở khoé miệng còn chảy máu, cơ thể cô không có chỗ nào là không bị thương cả. Cô ôm bụng lê từng bước, giờ bụng cô rất là đau nhưng cô vẫn cắn răng để đi tiếp.

- Bụp.

Do đi không để ý nên cô đã đâm trúng vào một người đàn ông, khiến anh ta rơi chiếc điện thoại còn cô thì loạng choạng chút nữa là ngã nhưng người đàn ông đó đã nhanh nắm tay cô kéo lại.

- Tôi xin lỗi.

Cô cúi xuống nhặt chiếc điện thoại lên và đưa cho anh ta.

- Cô không sao chứ.

Giọng nói nam trầm ấm vang lên.

- Tôi không sao.

Cô khẽ ngước đầu lên nhìn người đàn ông đó. Khuôn mặt anh ta rất đẹp, giống như là soái ca trong truyện ngôn tình bước ra vậy. Ngũ quan cân đối, giọng nói trầm ấm, dáng người cao và rất lịch lãm khi mặc âu phục.

Nhưng khi vừa nhìn thấy người đàn ông đó thì mắt cô dần nhoà đi và ngất.

- Nè cô tỉnh lại đi.

Người đàn ông đó thấy cô nhất liền ôm cô vào lòng.

- Âu tổng có chuyện gì vậy?

Từ đầu một chiếc xe hoi sang chảnh đỗ lại vào tài xếp bước xuống.

- Mau mở cửa xe.

- Dạ.

Tài xế vội mở cửa xe, anh ta vội bế cô lên xe.

- Mau đến bệnh viện gần nhất đi.

- Dạ.

Anh ta nhìn cô gái đang được ôm trong lòng mình." Cô gái này là ai "

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Tại bệnh viện thành phố

Ở ngoài cửa phòng bệnh có một người đàn ông lịch lãm đang đứng đợi, thỉnh thoảng lại liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay của mình.

- Cậu là người nhà của cô gái trong kia phải không?

Một vị bác sĩ trung tuổi bước ra.

- Không tôi chỉ là người đưa cô ấy vào đây thôi, cô ấy có sao không?

- Bệnh tình của cô ấy không có gì đáng lo, cô ấy bị sốt cao và bị thương khá nhiều nhưng chỉ là viết thương ngoài da không ảnh hưởng đến nội tạng bên trong.

- Tôi biết rồi, cảm ơn bác sĩ.

- Tôi xin phép.

Bác sĩ gật đầu rồi rời đi chỉ còn anh ta ở lại.

Khi anh ta định bước vào phòng bệnh thì đột nhiên chuông điện thoại reo lên.

- Alo

- .....

- Tôi biết rồi, tôi tới liền.

Khi trả lời xong cuộc điện thoại anh ta liền rời đi.

Trong phòng bệnh

Cô từ từ mở mắt ra, điều đầu tiên khiến cô khó chịu chính là mùi thuốc sát trùng của bệnh viện. Xung quanh cô chỉ có một màu trắng, bên cạnh làm chai nước biển đang chuyền vào cơ thể cô.

" Tại sao mình lại on đây, chẳng phải mình đang đi trên đường sao "

Đó chính là suy nghĩ của cô lúc này.

- Cô tỉnh rồi sao?

Khi còn đang mơ hồ trước hàng loạt câu hỏi trong đầu thì bất chợt có một cô y tá bước vào.

- Tại sao tôi lại ở đây?

- Cô không nhớ gì hết sao? Cô bị ngất và có một người đàn ông đưa cô vào đây. Mà công nhận anh ta đẹp trai thật.

Nói đến đây cô y ta mỉm cười đầy mãn nguyện còn cô thì nhìn cô y tá như nhìn người ngoài hành tinh vậy.

- Nè cô làm gì vậy?

Mặc kệ với y tá đang để tâm hồn bay theo gió cô liền ngồi dậy rồi rút ống chuyền nước biển ra nhưng lại bị cô y tá ngăn lại.

- Tôi muốn về

- Không được, giờ cô vẫn còn đang sốt tốt nhất nên nằm lại đây và chuyền hết chai nước biển đi.

Nhưng cô hoàn toàn bỏ ngoài tai lời nói của y tá, cô bước xuống giường và bỏ đi mặc cho y tá gọi lại.

Tại cổng bệnh viện

- Taxi.

Cô vẫy một chiếc taxi và nó dừng lại, cô mở cửa vào đi lên xe.

- Cô muốn đi đâu?

Tài xế quay đầu lại hỏi.

- Tôi muốn tới địa chỉ xxx/xx

- Tôi biết rồi.

Tại biệt thự của Lâm Gia

Cô bước xuống xe và đứng trước cổng căn biệt thự.

- King kong.

Cô nhấn chuông cửa rất nhiều lần.

- Cô chủ về rồi sao, sao người cô chủ có nhiều viết thương vậy.

Từ bên trong nhà có một người phụ nữ ngoài 40 tuổi bước ra.

Đó là Dì Hồng, người đã chăm sóc cô từ khi cô mới sinh ra.

- Con không sao.

- Ông chủ đang đợi cô ở bên trong đó, có vẻ ông chủ đang rất tức giận.

Dì Hồng dìu cô đi vào nhà.

Khi bước vào phòng khác cô đã cảm nhận được không khí căng thẳng.

Tuệ Hy đang ngồi trên bạn ghế sofa ánh mắt đầy lo lắng nhìn cô, nhưng thực chất là cô ta đang mong chờ một màn kịch hay.

Phía trước là một người đàn trung niên đang quay lưng về phía cô.

Cô khẽ tiến từng bước đứng gần người đàn ông đó.

- Ba. Chát.

Cô chỉ kịp nói một câu liền nhận ngay một cái tát như trời giáng. Khoé miệng cô chảy máu, một bên má đỏ lên và in dõ bàn tay.

- Mày còn dám vác mặt về đây sao. Mày có biết hôm nay mày gây ra chuyện gì không, mày đánh người ta đến mức nhập viện rồi lại còn bị đuổi học. Còn gì là danh dự của Lâm Gia nữa, mày đúng là cái thứ nghiệp chướng, là đồ sao chổi. Sao mày không chết quách đi, mày sống thì chỉ làm nhục nhã Lâm Gia thôi.

Người đàn ông đó đã không tiếc lời sỉ vả cô, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng.

- Ba ơi, ba bình tĩnh đi. Tuệ Nghi em mau xin lỗi ba đi.

Sau khi xem cảnh này thì trong lồng Tuệ Hy rất hả dạ nhưng cô ta cũng nên tham gia vào với vai trò là người hiên lương bảo vệ cho em gái.

- Em không làm sai gì cả.

Cô ngước nhìn Tuệ Hy, ánh mắt đó ánh mắt của sự quật cường không chịu khuất phục trước một ai và đó cũng là điều mà làm Tuệ Hy ghét cay ghét đắng.

- Mày, mày. Xoảng.

Do quá tức giận sau câu nói của cô ông ta liền cầm chiếc ly gần đó ném thẳng vào đầu cô. Từng giọt máu lăn trên khuôn mặt của cô vào rơi xuống nền nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

- Xoảng.

Tiếng thủy tinh vỡ vang lên chói tai.

Từng mảnh vỡ rơi xuống sàn nhà và kèm theo đó là những giọt máu rơi.

Một vệt máu lăn dài trên khuôn mặt của cô, cô ngước nhìn ba mình bằng đôi mắt bi thương.

Cô đau lắm, không phải đau do vết thương mà là do người đàn ông trước mặt, người mà cô từng gọi tiếng ba. Cô đã làm gì sai, chả nhẽ việc cô được sinh ra trên cõi đời này chính là sai lầm.

Ba của cô có chút lúng túng vì biết mình đã lỡ tay nhưng rồi sự lúng túng đó cũng qua đi thay vào đó là khuôn mặt nghiêm khắc.

Còn Tuệ Hy có hơi bất ngờ vì hành động của ba mình.

- Mày mau ra ngoài sân quỳ cho tao, không được phép của tao thì không được bước chân vào căn nhà này.

Ông ta tức giận nói lớn rồi bỏ vào phòng làm việc.

- Lần này em gây ra họa lớn rồi, chị cũng không giúp được em đâu.

Tuệ Hy nhìn cô nói bằng giọng trách móc nhưng trong lòng cô ta đang cười hả hê.

Cô không nói gì mà chỉ lặng lẽ quay người bước ra ngoài và quỳ trước sân.

1 Tiếng trôi qua

- Ê sao tôi thấy tội cho cô Tuệ Nghi quá, nhìn cô ấy không được khỏe vậy mà vẫn phải quỳ suốt 1 tiếng đồng hồ.

Một người làm lên tiếng.

- Trời tôi thấy có tội gì đâu, cô ta làm thì cô ta chịu thôi, ai biểu cô ta ngang ngược thích cãi lời ông chủ làm chi.

Một người làm khác cất giọng chanh chua nói.

- Sao trách được cô Tuệ Nghi chứ, tôi thấy cô ấy có làm gì sai đâu.

- Thôi thôi tôi không muốn đôi co với cô nữa tôi đi làm việc đây.

Và cứ thế những lời bàn tán về cô vang lên, có người bênh cũng có người nói xấu, cô biết hết cô nghe thấy hết nhưng cô vẫn mặc kệ.

2 Tiếng

Vậy là cô đã quỳ ở đây được 2 tiếng rồi, mặt trời bắt đầu lặn ánh bình minh làm rực đỏ cả bầu trời.

Cô bắt đầu cảm thấy đầu óc choáng váng, người cô nóng ran lên vì sốt và hai chân của cô tê cứng lại không còn cảm giác gì.

Nhưng cô vẫn tiếp tục quỳ, cô không cho phép mình bỏ cuộc. Cô có thể bị đánh, bị phạt nhưng cô sẽ không bao nhận mình sai khi việc cô làm là đúng.

3 Tiếng

Trời bắt đầu đã tối, từng đám mây giông kéo tới che lấp đi những vì sao. Một trận gió lớn nổi lên kèm theo đó là những hạt mưa lớn.

Trời bắt đầu mưa to dần còn cô vẫn quỳ ở đó nhưng bản thân đã dần kiệt sức, thân người run rẩy trống đỡ lại cái lạnh của cơn mưa.

Dì Hồng nhìn thấy cô như vậy thì không kiềm nổi sự sót xa, chính dì là người chăm sóc cho cô khi cô mới sinh ra và nhìn thấy cô trưởng thành nên bà coi cô như con gái ruột vậy.

Dì Hồng vội đi tới trước cửa phòng làm việc của ba cô và gõ cửa.

- Vào đi.

Tiếng trong phòng vọng ra.

Dì Hồng nhẹ nhàng mở cửa bước vào.

- Dạ thưa ông chủ.

- Có chuyện gì.

Ông ta ngồi trên ghế làm việc ánh mắt chăm chú nhìn tập tài liệu trên tay.

- Ngoài trời mưa rất là to, mà cô Tuệ Nghi ngoài kia....! Tôi sợ cô ấy sẽ bị cảm mất.

Dì Hồng ngập ngừng nói.

Lúc này ông ta mới rời tầm mắt qua cửa sổ, đúng làm trời đang mưa với lại càng ngày mưa càng to hơn.

- Cho nó vào đi.

- Dạ, dạ cảm ơn ông chủ.

Ở bên ngoài cô vẫn quỳ mặc cho nước mưa thấm ướt lạnh cả thân. Dì Hồng vội cầm dù chạy ra che cho cô.

- Cô chủ mau vào nhà đi ông chủ cho phép cô vào rồi.

Dì hồng một tay che dù, một tay đỡ cô đậy.

Nhưng chưa kịp đứng dậy cô đã ngã ra nền đất lạnh lẽo và ngất đi.

- Có ai không mau giúp với.

Dì Hồng thấy vậy liền hoảng sợ la lên.

Ở cửa sổ trên lầu Tuệ Hy nhìn thấy cảnh cô sống dở chết dở thì không khỏi cười đầy thỏa mãn.

" Đúng là kẻ thất bại, là mày tự chuốc lấy rắc rối thôi "

Cô ta nghĩ trong lòng rồi nhẹ nhàng kéo rèm cửa sổ lại giống như mình chưa biết chuyện gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

- Có ai không mau giúp với, cô chủ cô tỉnh lại đi mà.

Dì Hồng hoảng sợ la lớn rồi liên tục lay cô dậy. Thân thể cô lạnh ngắt, đôi môi thâm lại vì lạnh.

Một lúc sau mới có vài người từ trong nhà chạy ra dìu cô vào, thấy bên ngoài ồn ào ba cô liền đi ra xem thì thấy cô đã ngất.

- Nó bị sao vậy?

- Dạ, có lẽ do dầm mưa quá lâu nên cô chủ đã bị nhiễm cảm lạnh rồi ạ.

- Mau đưa nó lên phòng đi rồi gọi cho bác sĩ tới.

Ba cô lạnh nhạt nói rồi quay trở lại phòng làm việc.

Tại phòng ngủ cô đang nằm trên giường và được bác sĩ khám, người cô run lên vì lạnh thỉnh thoảng còn nói sảng những câu vô nghĩa.

- Bác sĩ, tình hình của cô chủ tôi sao rồi?

- Cô ấy bị sốt rất là cao, còn mê sảng nữa. Tôi đã tiêm một liều thuốc hạ sốt cho cô ấy rồi, nếu sáng mai cô ấy vẫn không giảm sốt thì phải đưa đi bệnh viện.

- Dạ cảm ơn bác sĩ.

- Không có gì.

Bác sĩ khẽ gật đầu rồi đi ra ngoài, giờ chỉ còn dì Hồng ở lại,

Dì khẽ tiến lại gần cô và đưa đôi bàn tay chai sần của mình nắm lấy tay cô, nước mắt của dì tuôn rơi. Dì cảm thấy đau sót khi nhìn thấy cô khổ sở như vậy, trước đây dì cũng từng có một đứa con nhưng không may đứa con đó đã yểu mệnh chết khi vừa mới chào đời.

- M...ẹ ơi, mẹ đừ...ng bỏ c...on. C...on đa...u lắm, con mệ....t lắm.

Đó là những câu cô nói sảng trong cơn mơ, từng câu từng chữ nghe đau đến nghẹn lòng. Từng hàng nước mắt cô tuôn rơi, miệng không ngừng lẩm bẩm.

7h sáng

Từng tia nắng chiếu xuyên qua rèm cửa len lỏi vào căn phòng của cô.

Cô khẽ từ từ mở mắt và nhìn xung quanh căn phòng.

- Cô chủ tỉnh rồi sao.

Dì Hồng vừa mở cửa bước vào thì thấy cô đã tỉnh liền vui mừng nói.

Cô không nói gì mà chỉ nhìn lên trần nhà, rồi nước mắt cô không tự chủ được lại rơi.

- Cô chủ sao vậy, đừng làm tôi sợ mà.

Thấy cô không nói hay động đậy nên dì Hồng sợ hãi nắm lấy tay cô.

- Tại sao con lại được sinh ra trên đời này? Tại sao vì muốn bảo vệ con mà mẹ con không tiếc mạng sống của mình? Đáng lẽ người nên chết là con phải không dì.

Cô vẫn nhìn trần nhà, giọng của cô nghẹn lại.

- Không phải đâu bà chủ rất yêu thương cô, cô đã không biết rằng bà chủ đã vui mừng cỡ nào khi biết mình có thai đâu. Bà chủ là một người lương thiện

ai ai cũng yêu quý, ông chủ cũng rất yêu thương bà chủ. Nhưng sức khỏe của bà chủ không được tốt nên dù đã cưới nhau được 3 năm ông bà chủ vẫn chưa thể có con. Rồi vào một ngày cuối thu bà chủ đã vui mừng thông báo rằng mình đã có thai và còn vui mừng hơn khi đó là song thai.

Nhưng rồi niềm vui đó chẳng kéo dài được lâu khi bác sĩ nói rằng buộc phải bỏ đi một đứa để bảo toàn mạng sống cho bà chủ. Ông chủ khi nghe được tin đó thì rất đau lòng nhưng ông phải chọn bỏ đi một đứa, mẹ cô thì không đồng ý và nhất quyết giữ lại cả hai. Bà chủ nói nếu như phải bỏ đi đứa con của mình thì bà cũng sẽ chết theo đứa con đó. Cô Tuệ Nghi bà chủ đã đặt rất nhiều kỳ vọng vào cô, giờ đây cô không chỉ sống cho bản thân mình mà cô còn phải sống cho cả bà chủ nữa.

Khi nghe Dì Hồng nói vậy cô chỉ im lặng rồi quay mặt đi.

Dì Hồng khẽ thở dài rồi bước ra khỏi phòng, có lẽ cô cần ở một mình.

Giờ trong phòng chỉ còn một mình, cô đã khóc và khóc rất lớn giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi vậy. Cô cảm thấy đơn độc trong chính căn nhà của mình.

Gia đình sao? Đối với cô thì hai chữ gia đình nó quá sa xỉ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Tại tập đoàn H.K

Tập đoàn H.K là tập đoàn tài chính lớn nhất nhì châu á và có sức ảnh hưởng rất lớn đến kinh tế ở trong cũng như ngoài nước.

Trong căn phòng làm việc lớn, có một người đàn ông đang xem từng tập hồ sơ rất là chăm chú, từng đường nét trên khuôn mặt rất cân đối với đôi mắt sắc như chim ưng, chiếc mũi cao và thẳng thêm vào đó là đôi môi mỏng nhìn rất quyến rũ.

Anh ta chính là Âu Dương Triết, tổng giám đốc của tập đoàn H.K

Âu Dương Triết được xem như là mẫu người đàn ông hoàn hảo của chị em phụ nữ. Năm 20 tuổi đã đi du học, 24 tuổi đã nắm giữ chức tổng tài của một tập đoàn lớn và nắm giữ những 50% cổ phần của tập đoàn.

Anh ta còn được các tờ báo lớn bình chọn là người đàn ông độc thân quyến rũ và quyền lực nhất châu á.

Nhưng cách đây một năm thì Âu Dương Triết có công khai mình có một cậu con trai 5 tuổi, tin tức đã làm giới báo chí điên đảo bởi vì vị tổng tài này chưa từng công khai mình đã kết hôn và cũng không ai biết mặt vị phu nhân của vị tổng tài này.

- Ba ơi.

Đột nhiên cách cửa mở ra và có một cậu nhóc chạy vui vẻ chạy vào, theo sau là người phụ nữ khá lớn tuổi.

- Thiên Minh! Con làm gì ở đây vậy?

Dương Triết buông tập tài liệu xuống rồi ôm lấy cậu nhóc kia.

- Là bà đưa thằng bé tới đó, thằng bé nói nó nhớ con. Mà sao lúc nào con cũng bận rộn với công việc vậy, cứ thế này sao có thể kiếm được vợ chứ.

Người phụ nữ lớn tuổi nói, đó là bà nội của Âu Dương Triết và cũng là chủ tịch của tập đoàn.

- Con sẽ không lấy ai ngoài Y Na đâu nội, với lại con cũng có con trai là Thiên Minh rồi.

- Nội không chấp nhận con bé Y Na kia làm cháu dâu đâu, chính nó đã bỏ con đi suốt 5 năm trời vậy mà con vẫn còn nhớ nó sao? Ta đã chấm cho con một người vợ rồi, cô gái đó có một xuất thân tốt tính tình dịu dàng hiểu lễ nghi và quan trọng là ba của cô gái đó cũng từng là bạn của ba con.

- Y Na bỏ đi cũng là có nỗi khổ riêng, con sẽ chờ cô ấy vào sẽ không lấy ai ngoài cô ấy.

- Con dám cãi lời ta sao? Ta nhất quyết không đồng ý, nếu con kiên quyết chờ con bé đó thì đừng nhìn mặt ta nữa và cũng đừng gọi ta là nội.

Bà ấy nói bằng giọng đầy tức giận rồi bỏ đi.

- Ba ơi, tại sao con không có mẹ vậy? Con cũng muốn có mẹ.

Thiên Minh mếu máo nói.

- Thôi được rồi con nín đi rồi ba sẽ tìm mẹ cho con.

Dương Triết nói bằng giọng dịu dàng, thật sự anh cảm thấy rất khó sử.

Đột nhiên điện thoại của anh reo lên.

- Alo.

- .....

- Cô gái đó đã trốn khỏi bệnh viện sao?

- .....

- Tối biết rồi, cậu cho người điều tra về cô gái đó đi.

Anh nói xong rồi cúp máy, ánh mắt hiện lên vẻ tà mị." Cô chưa trả ơn cho tôi mà đã trốn rồi sao "

- Thiên Minh, ba sẽ đem mẹ về cho con.

Tại biệt thự của Lâm Gia.

- Hắt xì, không biết ai đăng nói xấu mình nữa.

Cô nằm trên giường khó chịu nói.

Giờ người cô cảm thấy rất khó chịu, đầu đau, mắt thì sưng lên do khóc quá nhiều, giờ lại bị hắt xì liên tục nữa thật sự rất khó chịu nha.

" Mình mà biết ai nói xấu mình là mình nhai đầu kẻ đó "

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Cánh cửa phòng cô chợt mở, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Dì Hồng bước vào trên tay là tô cháo nóng còn đang nghi ngút khói.

- Cô Tuệ Nghi ăn chút cháo nhé.

Dì Hồng lại gần nở nụ cười dịu hiền với cô.

Cô cảm thấy ấp áp hơn khi thấy nụ cười của dì, từ nhỏ đã được dì chăm sóc nên đối với cô dì giống như người mẹ thứ hai của mình.

- Con cảm ơn.

Cô nhận lấy tô cháo và nở nụ cười, có lẽ đây là nụ cười hiếm hoi của cô.

Cô ăn từng muỗng cháo, mặc dù bản thân cô không muốn ăn nhưng cô không muốn làm dì ấy buồn và lo lắng nên đành miễn cưỡng ăn.

- Cô Tuệ Nghi thấy có vừa miệng không?

- Dạ rất ngon, dì nấu ăn là số một.

- Vậy cô chủ ăn hết nhé tôi phải đi làm việc.

- Dạ.

Sau khi dì Hồng đi ra ngoài cô đặt tô cháo xuống, tay với cốc nước nhưng cốc nước đã hết. Cô thở dài một tiếng rồi cầm chiếc cốc thuỷ tinh bước xuống giường để tới nhà bếp lấy nước.

Khi đi đến cầu thang thì đầu cô choáng váng mắt hoa nhìn xuống bậc thang, từng bậc trồng chéo lên nhau. Cô lắc nhẹ đầu để nhìn dõ hơn thì đột nhiên từ

phía sau có một bàn tay đẩy cô xuống cầu thang.

- Xoảng.

Tiếng vỡ của ly thủy tinh vang lên làm những người làm chạy về phía cầu thang và họ đều sợ hãy khi thấy cô nằm dưới nền đất lạnh lẽo, đầu cô va vào thành cầu thang khiến đầu chảy rất nhiều máu.

- Cô chủ, cô chủ có sao không.

Có vài người làm chạy lại đỡ cô cũng có vài người đứng đó chỉ chỏ cô.

- Có chuyện gì mà ồn ào vậy.

Ba cô từ trong phòng làm việc bước ra, khuôn mặt đầy nghiêm nghị.

- Thưa ông chủ, cô Tuệ Nghi bị té cầu thang chảy rất nhiều máu. Chúng ta nên đưa cô ấy tới bệnh viện.

Dù Hồng lo lắng nói.

Ba cô liếc nhìn cô đang nằm trên nền đất máu thì chảy ra không ngừng, ánh mắt ông ta không một chút dao động lạnh lùng nói ra một câu khiến ai cũng bất ngờ.

- Nó không chết được đâu, gọi bác sĩ tới nhà là được rồi. Tôi không muốn mọi người biết Lâm khánh tôi có một đứa con như nó.

Nói xong ông ta quay lưng bước vào phòng làm việc và coi như chưa có chuyện gì sảy ra.

- Tại sao cô chủ lại đáng thương như vậy.

Dì Hồng khóc hết nước mắt ôm lấy cô, dì muốn bảo vệ cô nhưng cũng không thể làm gì vì dì cũng chỉ là một người làm.

- Mau, mau đưa cô chủ vào phòng. Tôi sẽ gọi bác sĩ tới.

Dì Hồng vội lâu nước mắt nói, bây giờ không phải là lúc khóc lóc.

Tuệ Hy nép vào một góc tường nhìn từ trên lầu xuống, cô ta nhếch môi cười rồi bước về phòng của mình.

30 phút sau.

Tại phòng ngủ, cô đang nằm trên giường đầu đã được băng bó cẩn thận. Khuôn mặt nhợt nhạt đến mức tội nghiệp, nhìn cô như vậy không ai nghĩ đó là một tiểu thư có gia thế.

- Cô Tuệ Nghi có sao không thưa bác sĩ?

- Tôi đã sát trùng vết thương và băng lại, nhưng tại sao mọi người không đưa cô ấy tới bệnh viện để được chăm sóc tốt hơn?

- Tôi cũng bất lực khi thấy cô chủ như vậy!

- Mọi người nên khuyên cô ấy uống thuốc, sức khỏe của với ấy hiện đang rất yếu không thể chịu bất cứ tổn thương nào nữa.

- Dạ cảm ơn bác sĩ

Phòng của Tuệ Hy

- Cô Tuệ Hy, cô Tuệ Hy.

- Có chuyện gì mà chạy gấp vậy.

Người làm chạy hớt hải vào phòng khiến cô ta khẽ nhíu mày.

- Cô Tuệ Nghi vừa té cầu thang đó ạ.

- Vậy thì sao? Là nó không biết lượng sức bị bệnh mà còn sức đi ra ngoài để lại gặp chuyện, nó bị vậy cũng đáng.

Cô ta nghịch lọn tóc khẽ nhếch môi cười, khuôn mặt không còn vẻ thuần khiết như trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Khuôn mặt của Tuệ Hy hiện lên nét gian ác, ánh mắt đầy sự khinh bỉ. Nhìn cô ta lúc này khác với vẻ thuần khiết thường ngày, giống như là hai con người khác nhau vậy.

- Còn đứng đấy làm gì mau đi ra ngoài

- D...ạ

Cô ta trừng mắt nhìn người làm quát khiến người làm sợ hãi chạy ra ngoài.

Cô ta đi lại gần bàn trang điểm tay cầm lấy chiếc lược chải nhẹ mái tóc, từng cử chỉ rất bình thản.

- Là cô đã đẩy cô Tuệ Nghi phải không?

Dì Hồng bước vội vào phòng tức giận nói.

- Dì đang nói gì vậy, con nghe thật không hiểu đó.

Tuệ Hy đặt nhẹ chiếc lược xuống bàn nhìn dì Hồng với khuôn mặt vô tội.

- Ở đây chỉ có tôi và cô, nên cô không cần phải đóng kịch nữa.

Khi nghe câu đó biểu cảm trên khuôn mặt cô ta thay đổi trong nháy mắt, ánh mắt đầy vẻ mưu tính miệng cười khinh bỉ.

- Bà đã biết rồi sao? Đúng là tôi đã đẩy nó, rồi sao bà tính làm gì tôi?

- Nhưng cô chủ là e gái của cô mà.

- Bà im đi trong cái nhà này chỉ có tôi là cô chủ duy nhất, đúng nó là em tôi nhưng tôi chưa bao giờ coi nó là em.

- Tôi sẽ đi nói chuyện này với ông chủ.

- Được thôi bà cứ nói đi nhưng liệu ba tôi có tin một người làm như bà không. Tôi khuyên bà nên biết thân biết phận làm tốt công việc người làm của mình nếu không tôi sẽ tống cổ bà ra khỏi đây đó. Hahahaha

Cô ta cười lớn rồi bước ra khỏi phòng mặc cho dì Hồng đứng đó lòng đầy uất hận.

Phòng ngủ của Tuệ Nghi

Tuệ Hy mở cửa bước vào và đi lại gần giường nằm của cô.

Cô ta nhếch môi cười khi thấy cô đang thở một cách khó nhọc.

- N...ước, nướ...c

Cô thều thào nói, đôi môi cô khô lại.

- Sao? Em muốn uống nước hả.

Cô ta rót một ít nước ra ly rồi nâng cô dậy, do quá mệt nên cô lúc tỉnh lúc mê chỉ biết làm theo.

Tuệ Hy đưa nước lên miệng cô và mạnh bạo đổ khiến cô ngộp thở vùng vẫy. Cô càng vùng vẫy thì cô ta càng giữ chặt.

- Cô làm gì vậy mau buông cô ấy ra.

Dì Hồng bước vào phòng thấy vậy vội lôi Tuệ Hy ra khiến cô ta ngã.

- Khụ khụ.

Cô ho rất nhiều và cố lấy lại dưỡng khí, dì Hồng đứng bên cạnh vuốt lưng cho cô.

Tuệ Hy vội đứng dậy vuốt nhẹ mái tóc của mình, cô ta bình thản nhìn Tuệ Nghi mà lòng đầy vui sướng.

- Cô quá đáng lắm rồi.

Dì Hồng tức giận quát lớn.

- Sao vậy, là nó muốn uống nước nên tôi cho nó uống thôi.

- Chát.

Cô ta hứng nguyên cái tát của đi Hồng, cô ta ôm lấy một bên má của mình ánh mắt cô ta đỏ ngầu đầy giận dữ nhìn dì Hồng.

- Đừng, đừng đánh con mà hix hix.

Đột nhiên cô ta khuỵ xuống khóc lóc thảm thiết, hành động của cô ta khiến dì Hồng bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

- Hix đừng đánh con mà.

Đột nhiên Tuệ Hy khuỵ xuống ôm lấy mặt khóc nức nở, hành động của cô ta khiến dì Hồng bất ngờ chưa kịp hiểu chuyện gì.

- Có chuyện gì mà ồn ào vậy. Tuệ Hy con có sao không?

Ba cô bước vào với khuôn mặt tức giận, rồi ánh mắt lo lắng khi thấy cô ta khóc nức nở trong khi đó khuôn mặt Tuệ Nghi cũng tím tái vì bị ngộp thở nhưng có lẽ ông ta không quan tâm.

- Hix con qua thăm Tuệ Nghi thấy em ấy kêu khát nước con liền rót nước con lỡ làm sặc nước em ấy đúng lúc dì Hồng bước vào dì ấy lôi con ra và tát con một cái. Dì ấy nói con độc ác cố ý muốn hại Tuệ Nghi hix hix.

- Tại sao bà có thể làm vậy với Tuệ Hy chứ, nó chỉ có ý tốt thôi mà.

- Không, không ông chủ hãy nghe tôi nói mọi chuyện không phải như vậy đâu.

- Bà mau dọn đồ rồi cút ra khỏi đây, tôi nể tình bà đã giúp việc ở đây 20 năm và vợ tôi cũng từng rất quý bà nên tôi sẽ không làm to chuyện này, bà biết điều thì mau cút

- Kh...ông ba ơi đ...ừng đu...ổi dì ấy.

Tuệ Nghi nắm lấy tay của dì Hồng thều thào nói.

- Mày còn cầu xin cho bà ta? Mày không thấy bà ta đã đánh chị mày sao.

Ông ta cố gỡ bàn tay của cô ra khỏi dì Hồng, ông ta càng ra sức gỡ thì cô càng không buông. Trong lúc nóng giận ông ta đã mạnh bạo lôi cô từ trên giường xuống khiến cô ngã ra nền nhà lạnh ngắt.

- Tuệ Nghi cô có sao không? Tại sao ông lại đối sử với cô ấy như vậy chứ, cô ấy cũng là con của ông mà.

Dì Hồng đỡ cô đứng dậy rồi trừng mắt nhìn ông ta.

- Từ khi mới sinh ra tôi đã không coi nó là con rồi. Giờ thì mau cút khỏi nhà tôi.

- Cô Tuệ Nghi cô hãy giữ sức khỏe tôi không thể nào bên cạnh và chăm sóc cho cô được nữa.

- D....ì dì Hồng.

Dì Hồng bước đi mà lòng nặng trĩu, dì không quay đầu lại vì sợ nhìn thấy cô.

Khi dì Hồng đi thì ba cô cũng bước ra ngoài, giờ trong căn phòng chỉ còn cô với Tuệ Hy.

- Tại sao chị lại làm như vậy?

Cô nhìn Tuệ Hy bằng ánh mắt lạnh lùng.

- Haizz mày và bà ta đều hỏi một câu ngu ngốc y như nhau? Chỉ đơn giản là tao thích thôi, tao thích nhìn mày đau khổ khi không còn người mà mày yêu quý bên cạnh.

- Tại sao đến cả chị cũng đối sử tàn nhẫn với em như vậy, em đãi làm gì sai chứ.

- Cái sai của mày là đã sinh ra, mày sai khi mang khuôn mặt giống tao và cũng chính vì mày mà tao không có mẹ.

Cô ta nắm tóc Tuệ Nghi giật ngược về phía sau, ánh mắt cô ta đỏ lên đầy tức giận.

Tuệ Nghi không phản kháng hay nói đúng hơn là không còn sức để phản kháng.

- Nếu như mày quỳ xuống cầu xin tao thì biết đâu tao sẽ nói với ba không đuổi bà ta đi.

- .....

Thấy cô không nói hay cầu xin, Tuệ Hy càng mạnh bạo nắm chặt tóc của cô.

- Chị thật là đáng thương.

- Mày nói cái gì hả.

- Tôi nói chị thật là đáng thương, chỉ vì muốn đối phó với tôi mà chị đã không từ bất cứ thủ đoạn nào, chị đã phải lao tâm khổ tứ chỉ vì một người như tôi sao?

- Mày, mày là con khốn.

Cô ta càng tức giận hơn khi nghe những câu nói đó và đẩy Tuệ Nghi thật mạnh về phía tủ khiến đầu của cô đập vào cạnh tủ.

Vết thương cũ chưa lành giờ lại bị va chạm mạnh khiến đầu óc cô choáng váng ánh mắt dần mờ đi và ngất.

- Để xem còn ai thương xót và bảo vệ cho mày không hahahaha.

Cô ta cười thật lớn khi thấy cô đổ máu, liệu cô ta có còn tính người!

Tại tập đoàn H.K

- Rầm, chỉ có một cô gái mà các người cũng không tìm được hay sao.

Âu Dương Triết đập bàn chỉ tay về phía đám người mặc đồ đen.

- Chúng tôi xin lỗi những quả thật chúng tôi không tìm được cô gái đó.

- Lũ vô dụng, Âu Dương Triết tôi không cần lũ vô dụng mau cút hết.

Đám người mặc đồ đen run sợ vội đi ra ngoài, sợ nán lại thềm thì sẽ tè ra quần mất vì bây giờ nhìn chủ nhận của họ như quỷ satan vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

- Các người mau cút hết cho tôi.

Âu Dương Triết tức giận quát lớn khiến đám người kia phải vội vàng đi ra ngoài.

- Chết tiệt, cô muốn chơi trò trốn tìm với tôi sao?

Âu Dương Triết lới lỏng cà vạt ngồi xuống ghế khuôn mặt không dấu nổi sự tức giận.

- Sao con có vẻ tức giận vậy? Là ai đã đắc tội với cháu trai của ta sao?

- Sao nội lại tới đây?

- Ta tới thăm con không được sao?

- Nội muốn đến thăm con hay ép con lấy vợ vậy.

- Đúng là cháu của ta, rất hiểu ta đang nghĩ gì, đây là hình cô gái mà ta muốn cưới cho con. Tên cô gái đó là Lâm Tuệ Hy 18 tuổi, là một cô gái hiền lành xinh đẹp và rất hiếu lễ nghi. Gia thế cũng rất ổn, ba là Lâm Khánh cũng là bạn cũ của ba con.

- Con đã nói là con sẽ không lấy ai ngoài Y Na nội đừng ép con.

- Ít ra con cũng phải xem hình và gặp mặt nói chuyện chứ, nếu không hợp nội sẽ tìm cho con một cô gái khác.

Âu Dương Triết cầm tấm hình xem, ánh mắt có chút dao động khi trong tấm hình chính là cô gái mà anh tìm kiếm mấy ngày hôm nay.

- Nội nói cô gái này tên là Lâm Tuệ Hy sao?

- Đúng vậy, con thấy có phải đó là một mỹ nhân không, khiến cho người nhìn người yêu.

- Con muốn cưới cô gái này (Ối trời lật mặt nhanh vậy: TG sad)

Tại Biệt Thự Lâm Gia

Cô từ từ mở mắt giờ trời đã tối xung quanh căn phòng của cô chỉ có một màu đen bao chùm.

Đúng là ngoài dì Hồng ra thì sẽ chẳng ai trong căn nhà này để ý cô sống hay chết. Cô gượng dậy khỏi nền nhà lạnh ngắt, nhìn xung quanh căn phòng tối đen cảm giác cô đơn bao vây lấy.

Cô ra khỏi phòng và bước xuống cầu thang.

- Sao chứ ba muốn con lấy tổng giám đốc cửa tập đoàn H.K?

Khi cô bước đến gần phòng làm việc thì tiếng nói phát ra và đón chính là tiếng của Tuệ Hy.

- Con phải hiểu cho ba, hiện tại công ty đang gặp khó khăn. Bà chủ tịch hứa là sẽ giúp cộng ty nếu như chịu gả con cho cháu bà ấy.

- Nhưng tại sao lại là con? Ba cũng có thể gả Tuệ Nghi mà.

- Không người bà ấy trọn là con, về tư cách và nhân phẩm con hơn nó rất nhiều. Với lại nếu gả cho Âu Gia thì con sẽ là thiếu phu nhân và có một cuộc sống tốt, coi như ba cầu xin con, công ty đang cần một số tiền lớn nếu như không có thì công ty sẽ bị phá sản và ba cũng sẽ đi tù đó con.

Ba cô quỳ xuống trước mặt Tuệ Hy dập đầu van xin. Tất cả hình ảnh đó đều được cô nhìn thấy, cô không thể tin một người đàn ông uy nghiêm trước mặt bao nhiêu người nay lại quỳ trước mặt con gái của mình.

- Con sẽ không bao giờ đồng ý đâu, ba tự lo đi.

Cô ta nói xong liền bỏ đi, Tuệ Nghi núp vào một góc tường nên cô ta không thấy.

Khi cô ta đi khuất cô mới bước ra khỏi chỗ núp, tiến lại gần cánh cửa phòng làm việc và nhìn ba cô. Nhìn ông ấy bây giờ rất tội nghiệp, mặc dù ông ấy đối sử rất tệ bạc với cô nhưng chưa bao giờ cô oán giận ông ấy vì dù sao đó cũng là ba của cô.

" Mình phải làm gì để giúp ba đây?"

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 14

- Đúng là lão già chết tiệt, ông ta nghĩ gì mà bắt mình cưới cái người mà chưa từng gặp chứ.

Tuệ Hy ném chiếc gối từ trên giường xuống, khuôn mặt đầy vẻ tức giận.

- Không được, Lâm Gia sắp bị phá sản rồi mình không thể ở lại đây rồi gánh nợ cho ông ta được. Phải nghĩ cách rời khỏi đây thôi.

Cô ta ngồi trên giường suy nghĩ một lúc rồi cầm chiếc điện thoại lên.

- Alo Duật Thần, anh tới đón em nha.

- .....

- Chuyện dài lắm em sẽ kể sau nhưng hiện tại em không muốn ở lại căn nhà này nữa.

- .....

- Được rồi em sẽ đợi anh.

Cô ta mỉm cười cúp máy rồi nhanh tróng thu dọn quần áo ở tủ vào một chiếc Vali nhỏ.

- Chị tính làm gì vậy?

Tuệ Nghi đột ngột đứng sau lưng khiến cô ta giật mình quay lại.

- Mày không thấy hay sao mà còn hỏi, tao sẽ đi khỏi đây.

- Chị bỏ đi trong lúc ba gặp khó khăn vậy sao? Không phải ba là người thương chị nhất hả, vậy tại sao chị lại đối sử với ba như vậy.

- Mày quá ngây thơ rồi, sống không vì mình trời tru đất diệt. Ông ta bắt tao lấy một người mà tao chưa từng gặp, biết đâu người mà ông ta muốn tao lấy là người ung thư thời kỳ cuối thì sao, nên mới trọn đại một người để cưới. Tao khuyên mày cũng nên rời khỏi căn nhà này đi, nếu không sớm muộn gì chủ nợ cũng kéo đến đây thôi. À hay là mày đóng giả làm tao đi, biết đâu lại cứu được ông ta. Nhưng nếu làm vậy thì mày vẫn mãi chỉ là cái bóng của Lâm Tuệ Hy tao thôi.

Cô ta nói bằng giọng mỉa mai sau đó kéo chiếc vali đi.

- Nếu chị bước chân ra khỏi Lâm Gia thì sau này dù có ra sao cũng đừng bao giờ quay trở lại.

Cô ta đi được vài bước thì liền dừng lại khi nghe câu nói đó của Tuệ Nghi.

- Yên tâm đi, tao sẽ không bao giờ trở lại đâu. Mà biết đâu khi quay về thì căn biệt thự này sẽ không còn là của Lâm Gia nữa thì sao Hahaha.

Cô ta cười lớn bước nhanh ra khỏi phòng.

Giờ trong phòng chiếc còn một mình cô, hai tay cô xiết chặt thành nắm đấm, đôi mắt đỏ lên vì giận.

Sáng hôm sau.

Cô đang nằm ngủ trong phòng mình thì có một người làm mở cửa bước vào.

- Cô Tuệ Nghi, cô Tuệ Nghi.

Người làm đó lại gần gọi cô dậy.

Cô từ từ mở mắt và lấy tay che đi ánh mặt trời chiếu từ cửa sổ vào.

- Có chuyện gì vậy?

Cô ngồi dậy nhìn người làm đang đứng trước mặt mình.

- Dạ ông chủ.

- Ba tôi làm sao?

- Dạ, vừa rồi tôi có mời ổng chủ xuống ăn sáng nhưng gọi cửa phòng mãi không thấy ai trả lời.

- Mọi người tìm hết các phòng chưa, mới sáng sớm ba tôi đâu đi đâu được.

- Chúng tối tìm hết rồi những vẫn không thấy, chỉ có phòng làm việc của ông chủ là chúng tôi khổng vào được vì bị khoá.

Khi nghe thấy vậy cô vội xuống giường đi tới phòng làm việc của ba cô.

- Ba ơi, ba có ở trong đó không?

Cô vừa gõ cửa vừa cố mở cửa nhưng nóc đã bị khoá.

Cô lùi lại vài bước dùng hết đạp tung cánh cửa. Khi cánh cửa mở ra đập vào mắt cô là cảnh tượng ba cô nằm dưới nền nhà, xung quanh là những chai rượi nằm ngổn ngang.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

- Ba!

Cô chạy lại đỡ ba dậy chị người làm thấy vậy cũng lại giúp dìu ba cô dậy.

- Buông tao ra, tao không cần ai thương hại hết. Cút hết đi.

Trong cơn say ông ấy cố vùng ra không cho ai động vào mình.

Do ba cô phản ứng quá kịch liệt nên cô và chị người làm đành để ba cô ngồi dựa vào bàn làm việc.

- Ba say rồi để con đưa ba về phòng, nếu ba nằm ở đây sẽ bị cảm lạnh đó.

- Cảm lạnh thì sao? Để tao chết đi thì lúc đó mày sẽ là người vui nhất mà phải không.

Ba cô với lấy chai rượu bên cạnh uống một hơi.

- Ba đừng có như vậy được không, dạ dày của ba không tốt đừng uống nhiều rượu.

- Xoảng. Mày còn dám dạy tao sao, cũng vì mày vì mày mà Lâm Gia mới đi đến bước đường cùng, tất cả là tại thứ xui xẻo như mày. Biết thế tao đã giết chết mày từ khi mày mới lọt lòng rồi.

Ông ta tức giận ném mạnh chai rượu xuống đúng lúc cô đứng gần đó nên mảnh chai bắn lên mặt cô tạo thành vết xước nhỏ.

- Cô chủ, cô có sao không?

Chị người làm lại gần kiểm tra vết xước đó lo lắng hỏi cô.

- Tôi không sao đâu, chị giúp tôi dìu ba về phòng. Sức khỏe ông ấy không tốt rất dễ bị cảm.

Cô mỉm cười rồi dìu ông ấy về phòng, do quá mệt nên ông ta đã ngủ thiếp đi và không còn phản kháng nữa.

Tại phòng ngủ

Cô đắp mền lên cho ông ấy, ánh mắt cô đầy xót thương nhìn người đàn ông trước mặt mình. Chỉ sau một đêm mà nhìn ba cô xanh xao quá, không còn là người đàn ông uy nghiêm mà cô từng biết.

- Cô chủ ơi.

- Có chuyện gì?

- Có một đám người đang tìm ông chủ, nhìn họ đang rất tức giận.

- Tìm ba tôi sao?

- Dạ, họ đang chờ ở phòng khách.

- Tôi biệt rồi, chị ra ngoài nói họ đợi một lát.

- Dạ.

Chị người làm đi ra khỏi phòng, chỉ còn cô ở lại đó chỉnh lại chiếc mền cho ba mình.

Tại phòng khách.

Có năm người đang ngồi trên ghế ở phòng khách, khuôn mặt họ đang rất căng thẳng và tức giận.

Cô từ trên lầu bước xuống, từng phong thái rất bình tĩnh. Tất cả mọi người đều nhìn về phía cô.

- Mọi người là ai? Tìm ba tôi có chuyện gì?

Cô lại gần chiếc ghế ở chính giữa thong thả ngồi xuống, ánh mắt nhìn từng người một.

- Chúng tôi là cổ đông của công ty Lâm Thị, hôm nay chúng tôi tới đây là muốn ba cô hoàn lại toàn bộ số tiền cho chúng tôi. Nếu không chúng tôi sẽ kiện ba cô.

- Tại sao mấy người lại muốn bồi hoàn lại tiền?

- Công ty ba cô đang bị thua lỗ, nếu chúng tôi không lấy lại tiền đầu tư của mình thì sớm muộn gì cũng bị mất trắng.

- Ai nói công ty đang bị thua lỗ, đó chỉ là tin đồn nhảm mà mấy người cũng tin sao?

- Như vậy là không phải thật sao?

- Mấy người yên tâm đi, sẽ không có chuyện công ty phá sản đâu. Còn nếu như không tin thì khoảng 3 ngày nữa quay lại đây tôi sẽ trả tiền lại cho mấy người. KHÔNG THIẾU MỘT XU.

Cô gằn mạnh câu cuối khiến cho những người có mặt ở đó nhìn nhau ái ngại.

- Thôi được rồi Lâm tiểu thư, có lẽ do chúng tôi quá hấp tấp nên đã không tìm hiểu kỹ. Chúng tôi thành thật xin lỗi đã làm phiền cô, nếu đúng như cô nói Lâm Thị không có phá sản thì chúng tôi không phải lo nữa. Chúng tôi xin phép về.

Một người đàn ông nói với giọng nịnh nọt khiến cô cảm thấy khinh thường. Đúng là ma lực của đồng tiền có thể chi phối con người và khiến họ trở nên hèn kém.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Cô mệt mỏi tựa vào ghế, khuôn mặt thoáng chút lo âu. Cô dám mạnh miệng nói là sẽ trả lại toàn bộ số tiền cho bọn họ trong vòng ba ngày, nhưng cô biết kiếm số tiền lớn như vậy ở đâu chứ.

" Hay mày đóng giả làm tao đi, biết đâu cứu được ông ta "

Câu nói của Tuệ Hy có vang trong đầu cô, trả nhẽ cô phải đi đến bước đường này?

- Cô chủ, cô không sao chứ? Sắc mặt của cô không được tốt lắm.

- Tôi không sao, lát nữa chị nấu canh giải rượu cho ba tôi uống nhé. Tối hôm qua ông ấy uống hơi nhiều.

- Dạ tôi biết rồi, cô chủ có muốn dùng bữa sáng không? Tôi dọn lên cho cô nhé.

- Không cần đâu, tôi chưa thấy đói.

Cô đứng dậy bước lên lầu, tiến lại gần phòng của Tuệ Hy. Cô mở cửa bước vào và nhìn xung quanh.

Cô không hận chị mình, cô chỉ giận, giận vì chị ấy đã thay đổi thành con người khác.

Cô tiến lại gần tủ quần áo, đưa tay mở cánh cửa tủ. Bên trong còn vài bộ đồ mà Tuệ Hy không mang đi, cô với tay lấy một chiếc vái màu xanh nhạt. Ngắm nhìn chiếc váy một lục rồi cô tự tay cởi bỏ đồ ngủ mà mình mặc trên người xuống, cô mặc lên người chiếc váy đó.

Bước đến bàn trang điểm và ngắm mình trong gương, dáng của Tuệ Hy và cô khá giống nhau nên mặc rất vừa. Ngồi xuống trước bàn trang điểm cô bắt đầu những thao tác trang điểm cho mình, cô rất ít khi trang điểm nên vẫn còn cảm thấy chưa quen.

Sau khi trang điểm xong cô liền thả mái tóc xuống để xoã tự nhiên, bây giờ nhìn cô rất giống với Tuệ Hy không khác ở điểm nào.

- Chị nói đúng, em vẫn mãi chỉ là cái bóng của chị. Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy và cả sau này cũng vậy, em vẫn mãi chỉ là cái bóng núp sau chị. Nhưng em buộc phải làm vậy, em không thể vô tâm nhìn ba suy sụp tinh thần, không thể trơ mắt nhìn công sức cả cuộc đời của ba bị phá hủy.

Cô cầm khung ảnh của Tuệ Hy lên, nước mắt không tự chủ mà rời xuống.

" Mình ngu ngốc quá phải không, mình không thể trống lại số phận mà ông trời đã định "

Vội lau đi hàng nước mắt, cô úp mặt tấm hình xuống bàn. Ánh mắt cô nhìn thẳng vào hình ảnh của mình trong gương.

" Lâm Tuệ Nghi đãi thực sự chết rồi, sẽ không còn cái gá khiến mọi người phải khó chịu nữa. Giờ chỉ con Lâm Tuệ Hy mà thôi "

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

- Ê mấy người biết chuyện gì chưa.

- Chưa, chuyện gì vậy?

- Nghe nói Lâm Gia sắp phá sản đấy.

- Có thật không đó, cô đừng nói linh tinh nha.

- Tôi nói thật mà, sáng nay có một đám người kéo đến đòi nợ đó.

- Vậy giờ chúng ta phải làm sao?

- Còn làm gì nữa mau dọn đồ rồi rời khỏi đây thôi.

Một đám người lạm tụ tập lại nói chuyện và những câu chuyện đó đã lọt vào tai cô.

- Mấy người không có việc gì làm hay sao mà ở đây họp chợ vậy.

Cô bất ngờ cất tiếng nói làm đám người kia giật mình lùi lại.

- Ba tôi trả lương cho mấy người là để mấy người làm việc chứ không phải đứng buôn chuyện.

- Xía, Lâm Gia sắp phá sản rồi làm gì còn tiền mà thuê chúng tôi nên cô đừng lên giọng cô chủ chứ Tuệ Hy.

Nữ người liếc mắt nhìn cô, giọng nói thì chua ngoa.

" Tuệ Hy? À cũng phải thôi, cô bây giờ đã là Tuệ Hy rồi. Họ không biết là chị ấy đã bỏ đi "

Cô nắm chặt bàn tay lại, nhếch môi cười tự chết giễu bản thân.

- Mấy người nghe cho kỹ đây, dù cho Lâm Gia có ra sao đi nữa thì cũng chưa bao giờ nợ tiền công của các người. Ai muốn ở lại tiếp tục làm việc thì tôi sẽ vẫn trả lương đầy đủ, còn ai không muốn ở lại thì có thể đi tôi không giữ.

Cô liếc nhìn đám người kia một lượt rồi bỏ đi ra ngoài. Đám người đó nhìn nhau, họ tự cảm thấy xấu hổ vì Lâm Gia đã giúp đỡ họ rất nhiều vậy mà giờ khi Lâm Gia gặp chuyện thì họ lại tính bỏ đi.

Cô bước ra tới cổng, ánh mặt trời chiếu thẳng vào mặt khiến cô phải lấy tay che lại.

- Cô chủ, cô tính đi đâu sao? Cô lên đi tôi chở.

Cô đang đợi taxi thì đột nhiên xe riêng của ba cô đỗ ngay trước mặt, tài xếp hạ cửa kính xuống nói.

Cô suy nghĩ vài giây rồi cũng mở cửa bước lên xe.

- Cô cho tôi xin lỗi chuyện khi nãy nha, chúng tôi quá hồ đồ rồi.

- Tôi không để ý đâu.

Cô nhìn ra bên ngoài nhàn nhạt trả lời.

- À mà cô tính đi đâu vậy?

- Tới tập đoàn H.K

Tài xế không hỏi gì thêm cho xe bắt đầu chuyển bánh.

Trong đầu cô vẫn luôn hiện lên câu hỏi. Liệu cô làm vậy có đúng không, sống với thân phận người khác lừa rối mọi người!

Tại tập đoàn H.K

Cô bước vào sảnh chính và bước lại gần quầy tiếp tân trong con mắt dò sét của mọi người, nhìn cô ăn mặc không giống với nhân viên cũng không giống đối tác làm ăn vì cô khá trẻ.

- Tôi muốn gặp chủ tịch.

" Cô ta là ai mà đòi gặp chủ tịch chứ "

Nhân viên tiếp tân nhìn cô từ trên xuống dưới với ánh mắt không mấy thiện cảm.

- Cô có hẹn trước không.

- Không, tôi không có hẹn trước.

- Cô nghĩ chủ tịch của chúng tôi là ai chứ, muốn gặp thì phải hẹn trước. Bộ muốn gặp là gặp được sao.

Nhân viên tiếp tân khinh khỉnh nhìn cô.

- Vậy tôi sẽ ngồi đợi.

Cô không để ý đến thái độ nhân viên mà vẫn mỉm cười. Đơn giản vì cô ta không xứng đáng để cô phải nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

- Vậy tôi sẽ ngồi đợi, xin lỗi vì đã làm phiền.

Cô mỉm cười với tiếp tân rồi quay lưng đi lại gần ghế ngồi xuống đợi. Tiếp tân liếc cô như muốn lọt tròng ra ngoài, cô nhớ mình đâu làm gì cô ta đâu, tại sao cô ta nhìn mình đầy thù ghét vậy?

1 tiếng trôi qua nhưng cô vẫn chưa thấy bà chủ tịch xuất hiện, cô ngồi đó suy nghĩ xem mình sẽ nói gì khi gặp được người mà mình cần gặp.

2 tiếng trôi qua, cô vẫn kiên trì ngồi đợi. Hiện tại chỉ có chủ tịch của tập đoàn này mới có thể giúp được ba của cô, phải đợi dù cho bao lâu cô cũng phải đợi.

- Trợ Lý Dương cậu mau hoàn thành bộ hồ sơ đó cho tôi trong vòng tối nay, không được chậm trễ.

- Dạ tôi sẽ cố gắng.

Thang máy mở, một người phụ nữ nhìn khá lớn tuổi nhưng cũng rất sang trọng bước ra. Theo sau là một cậu thanh niên tay cầm bộ hồ sơ màu xanh, khuôn mặt chăm chú nghe từng lời của người phụ nữ kia.

- Chủ tịch cần đi ra ngoài sao ạ?

Tiếp tân nở một nụ cười giả tạo nịnh nọt.

- Tôi ra ngoài hay không cũng cần cô quản sao?

Bà chủ tịch không nặng không nhẹ nói, ánh mắt toát lên vẻ uy lực.

- D...ạ tôi không có ý đó.

Cô ta run sợ trả lời.

- Không có ý đó thì tốt, cô nên biết thân biết phận làm đúng trách nhiệm của mình, đừng để ý những chuyện không liên quan của mình.

Bà ấy giáo huấn cô ta một trận rồi định quay lưng bỏ đi, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía cô gái đang ngồi ở hàng ghế dành cho khách.

" Cô gái đó là "

Nghĩ tới đây bà ấy liền bật cười khiến cho trợ lý Dương bất ngờ.

- Con tới tìm ta sao?

Mải suy nghĩ nên có người lại gần lúc nào mà cô cũng không biết, chỉ khi có giọng nói cất lên cô mới giật mình.

- B...à l...à chủ tịch sao?

Cô tròn mắt nhìn bà ấy, miệng mấp máy nói không nên câu.

- Đúng vậy ta là chủ tịch ở đây, con tới tìm ta có chuyện gì không TUỆ HY.

Bà ấy nhấn mạnh câu cuối khiến cô bất ngờ.

" Bà ấy biết tên mình, không phải là tên chị mình "

- Con đang thắc mắc tại sao ta biết tên con phải không? Ta còn biết rất nhiều thứ về con hơn con nghĩ đó.

Trong giây lát cô cảm nhận được người phụ nữ này không đơn giản, hay nói đúng hơn là đáng sợ. Từng cử chỉ đến lời nói của bà ấy đều khiến cô cảm thấy rất áp lực, ánh mắt bà ấy nhìn thẳng vào cô giống như là có thể nhìn thấy hết suy nghĩ của cô và biết thật sự cô là ai.

- Con tới tìm ta để nhờ ta giúp công ty của ba con phải không?

Câu nói đó đã kéo cô về với thực tại.

Cô phải làm vậy, lừa rối người khác là một việc đáng khinh nhưng để giúp được người ba tội nghiệp của mình thì bằng giá nào cô cũng phải làm.

- Đúng vậy, hiện tại Lâm Thị đang gặp khó khăn cần một khoản tiền lớn để xoay sở. Mong bà có thể giúp.

Cô đứng dậy khẽ cúi đầu và đây cũng là lần đầu tiên cô cúi đầu trước người khác.

- Được thôi, nể tình ba con từng là bạn làm ăn của con trai ta và cũng nể tình con đãi tới tận đây tìm ta. Ta sẽ giúp nhưng với một điều kiện, đó là con phải cưới cháu trai của ta. Con thấy sao.

Khi tới đây cô đã nghĩ đến chuyện này sẽ sảy ra nhưng cô vẫn đến vì cô không có lựa chọn nào khác.

- Con đồng ý.

Tay xiết chặt lại thành nắm đấm, khó khăn lắm cô mới có thể nói ra ba từ đó.

- Tốt lắm, ta biết con là đứa trẻ thông minh và cũng rất có hiếu nữa. Ngày mai trong tài khoản của ba con sẽ có 3 triệu đô, sau khi kết hôn của hồi môn của con sẽ là 5% cổ phần của tập đoàn H.K.

- Cảm ơn bà chủ tịch.

Cô cúi đầu cảm ơn nhưng trong lòng nặng trĩu, giống như là cô đang giao bán bản thân vậy.

- Từ giờ con đừng gọi ta là bà chủ tịch nữa nghe xa lạ lắm, con cứ gọi ta là bà nội.

- Dạ con biết rồi, bà nội.

- Ngoan lắm, nếu như không bạn còn việc gì nữa thì ta đi nhé.

- Khoan đã con còn có chuyện muốn nói.

- Con nói đi.

- Con đã nghe danh tập đoàn H.K là tập đoàn lớn nhất nhì châu á và khi tới đây con thấy nơi đây rất lớn, báo chí không nói quá chút nào.

- Ý của con là sao?

- Ý của con là một nơi lớn như vậy đầy tiếng tăm như vậy thì chắc hẳn phải có nhiều khách và các đối tác lớn tới đây phải không ạ?

- Đúng là như con nói, nhưng ta chưa hiểu hết ý của con.

- Tiếp tân là người tiếp xúc với các đối tác và khách hàng thường xuyên, giống như là bộ mặt của tập đoàn vậy. Một nhân viên tiếp tân không gây được thiện cảm sẽ dễ làm mất đi hình tượng của một nơi nổi tiếng như vậy.

Nghe đến đây như đã hiểu ý của cô, bà ấy nhìn về phía quầy tiếp tân bằng ánh mắt đáng sợ.

- Đuổi nhân viên tiếp tân kia đi, tôi không muốn thấy cô ta nữa.

Bà ấy nói nhỏ với trợ lý Dương.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 19

- Mau đuổi việc cô ta đi, tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa.

Bà chủ tịch nói khẽ với trợ lý của mình.

- Dạ tôi biết rồi thưa chủ tịch.

Trợ lý Dương cúi đầu rồi đi lại gần phía quầy tiếp tân, cô không biết trợ lý Dương đã nói gì nhưng nhìn thấy khuôn mặt bàng hoàng không trắng bệch không công giọt máu của nhân viên tiếp tân thì cô đã biết được kết cục của cô ta rồi.

- Ta còn có việc nên đi trước, ngày mai ta sẽ cho người đến đón con đi thử váy cưới.

- Nhanh vậy sao ạ.

- Tất nhiên rồi, ta rất mong có cháu dâu mà.

Bà ấy mỉm cười đầy vui vẻ rồi rời đi, còn cô thì đứng hình vài giây.

" Mình mới là học sinh cấp 3 thôi mà, sắp trở thành bà nội trợ rồi "

Nghĩ đến cảnh tay ẵm con, đầu tóc rối bù vừa lo việc nhà lại phải cho con bú. Còn chưa kể đến người chồng mà cô chưa từng biết mặt, liệu hắn ta có bị thiểu năng trí tuệ, hay là một tên biến thái thích hành hạ vợ con.

Mới nghĩ tới đó thôi là cô đã khóc không ra nước mắt rồi, giờ chỉ biết gào khóc trong lòng.

* Âu Dương Triết: Hắt xì *

Uể oải lê từng bước chân ra cửa chính, chỉ cần nghĩ tới việc ngày mai mình sẽ bị cho lên thớt thôi là cô đã cảm thấy cả thế giới sụp đổ rồi.

- Cô chủ sao vậy, nhìn cô không được vui?

Tài xế thấy cô bước ra thì vội mở cửa xe cho cô.

- Haizzz.

Cô không trả lời mà chỉ thở dài một tiếng.

Khi định bước lên xe thì cô thấy một bé trai đang chơi bóng gần cổng, đều thu hút cô chính là bé trai đó rất đẹp trai ăn mặc khá thời trang, chắc chắn sẽ là một tiểu soái ca trong tương lai.

Cô cứ mải nhìn cậu bé đó, thấy bé cười khi đá quả bóng thì bất giác cô cũng cười theo. Nhiều lúc cô cảm thấy làm một đứa trẻ có khi lại tốt, luôn hồn

nhiên vui đùa mặc kệ sự đời.

Khi quả bóng lăn ra ngoài cổng đứa bé chạy theo để nhặt quả bóng, cô cũng nhìn theo thì thấy một kẻ khả nghi đang đưa bóng cho đứa bé.

- Bóng của cháu hả?

- Dạ là bóng của cháu.

Kẻ đó đưa quả bóng mà ánh mắt nhìn xung quanh đầy vẻ khả nghi.

- Aaaaa, mau buông tôi ra.

Sau khi xách định được không có ai chú ý hắn ta bế cậu bé lên mặc cho đứa bé là hét.

Đột nhiên có bàn tay đặt lên vai hắn kéo lại, theo phản xạ hắn quay đầu nhìn phía sau và bị cô đấm cho một cú trời giáng làm hắn chao đảo.

Nhân lúc hắn sơ xuất cô liền dành lấy đứa bé từ trên tay hắn về phía của mình.

Sau khi định thần lại hắn liền bỏ chạy vì bây giờ đang là ban ngày hắn sợ sẽ gây chú ý nên đã vắt chân lên cổ chạy thật nhanh.

- Nè mau đứng lại cho lão nương. Ui za.

Thấy hắn bỏ chạy thì cô liền chạy theo nhưng vì đi giày cao gót chưa quen nên đã bị ngã, và hình như cô còn nghe thấy tiếng rắc nữa.

" Chắc gãy xương quá, hôm nay là ngày gì mà xui vậy nè "

Cô ôm lấy cổ chân kêu gào trong lòng, giờ chân cô rất đau không đứng dậy nổi nữa.

Xui xẻo này vẫn chưa qua thì xui xẻo khác lại đến, đột nhiệm có một chiếc ô tô đen sang trọng lao về phía cô. Nhưng cũng may chiếc xe đó dừng lại đúng lúc khi chỉ cách cô vài cm.

" Ôi tạ ơn trời phật, tạ ơn chúa. Mình ăn ở có đức, khổng chút nữa là bị cán dẹp lép như con tép rồi "

Cô mừng rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

- Suýt chút nữa là bị cán dẹp lép như con tép rồi.

Cô thở phào nhẹ nhõm khi vừa thoát được kiếp nạn.

- Chị ơi, chị không sao chứ?

Đứa bé vừa được cô cứu chạy lại lay bả vai của cô hỏi.

- Chị không sao.

Cô mỉm cười trấn an đứa bé rồi cố đứng dậy nhưng mắt cá chân của cô rất đau không thể đứng dậy nổi.

Cánh cửa xe ô tô mở ra, một người con trai mang vẻ đẹp lịch lãm bước xuống.

- A ba ơi.

Đứa trẻ thấy người con trai đó thì vui vẻ ôm lấy, anh ta bế đứa bé lên.

- Thiên Minh, con làm gì ở đây?

Và đó không ai khác ngoài vị tổng tài lãnh đạm của tập đoàn H.K, Âu Dương Triết.

- Con được cụ nội dẫn tới đây gặp ba, nhưng vừa rồi con gặp kẻ xấu định bắt cóc con.

- Kẻ xấu?

- Vâng, cũng may có chị kia cứu con đó.

Thằng bé tinh nghịch chỉ về phía cô.

Ánh mắt của anh ta nhìn cô sắc lạnh khiến cô bất giác lạnh sống lưng.

" Gì vậy trời, sao anh ta nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống vậy? Mình có làm gì đâu "

Cô toát mồ hôi lạnh nghĩ, ánh mắt anh ta như hố sâu vũ trụ vậy. Làm cô bị cuốn hút(Nói mê zai mà còn tự ái/ Tg: Sad)

" Cô ta làm gì ở đây? Hay lắm cô gái, tôi đang muốn tìm cô mà cô đã tự tìm tới đây "

Anh ta cứ nhìn cô khiến cô cảm thấy khó chịu đành phải lên tiếng.

- Nè anh nhìn đủ chưa? Bộ tôi giống người ngoài hành tinh lắm hay sao mà anh nhìn chăm chú vậy?.

Anh đặt cậu bé đang bế trên tay xuống, từng bước chân tiến lại gần cô.

" Gì đây, muốn đánh nhau hả?"

Cô dùng ánh mắt đề phòng nhìn anh, giờ chân cô đang bị thương không thể đứng dậy làm sao đánh lại hắn. Trong khi đó hắn cao 1m8 body nhìn cũng đô=.='

- Á anh làm gì vậy đau quá.

Dương Triết mạnh bạo nắm cổ tay của cô kéo cô đứng lên, khiến chân của cô đã đau giờ còn đau hơn.

- Tôi chưa thấy có cô gái nào mặc váy lại ngồi dưới nền đất nói chuyện cả, đó là phép lịch sự của một tiểu thư danh giá sao?

Anh ta ôm lấy chiếc eo của cô kéo lại gần mình, mặc cho cô vùng vẫy.

- Ba ơi nhẹ tay một chút, chị ấy đang bị đau.

Thằng bé chạy lại kéo tay của anh ra khỏi người cô.

Lúc này anh mới buông cô ra, do không giữ được thăng bằng nên cô lại ngã và tiếp đất bằng bàn tọa của mình.

- Ui za đau quá, anh có cần phải buông tay bất ngờ vậy không? Ít ra cũng phải nói trước một câu chứ, tiêu cái mông của tôi rồi biết chưa.

Cô tức giận đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng.

- Chị ấy vì giúp con nên chân mới bị thương đó ba.

Anh liếc mắt nhìn xuống mắt cá chân đang sưng đỏ của cô, không nói gì bế cô lên trên tay.

- Nè anh lại tính làm gì tôi vậy? Thả tôi xuống.

- Im lặng.

Cô dãy dụa là hét liền lặng im khi bị anh quát.

Phòng tổng giám đốc, anh đặt cô ngồi xuống ghế sofa rồi rút điện thoại gọi cho ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Dương Triết đặt cô xuống ghế rồi rút điện thoại cho ai đó.

- Alo bác sĩ Tạ, tôi cần ông đến đây gấp. Có người bị thương.

- .....

- Tôi cho ông 15p, trễ một giây thì ông biệt hậu quả rồi đấy.

Giọng nói mang đầy sát khí, anh ta không thích những người trễ hẹn.

- Chân tôi không sao mà, anh đâu cần phải gọi bác sĩ đến.

- Cô bị thương là do con trai tôi, coi như tôi trả nợ cho cô. Mà cũng lạ, hình như lần nào gặp cô tôi đều thấy cô bị thương.

Dương Triết ghé sát thì thầm vào tai, mặt cô đỏ bừng vì ngượng. Đây là lần đầu tiên có một người con trai ghé sát vào tai cô như vậy.

" Đủ rồi Tuệ Nghi, mày phải thật bình tĩnh không được bối rối "

Nội tâm cô chiến đấu kịch liệt cuối cùng cô cũng bình tĩnh lại và nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Xin lỗi, tôi không hiểu anh đang nói gì.

- Cô không hiểu hay giả vờ ngốc?

- Chắc là anh lầm tôi với ai đó rồi, đây là lần đầu tiên tôi gặp anh.

Cô cười gượng đẩy nhẹ anh ra, thật sự đây là lần đầu gặp nhưng câu nói đầy hàm ý của anh ta giống như họ đã từng gặp nhau rồi vậy.

" Là cô ta không nhớ ngày hôm đó sao?"

Dương Triết nhíu mày nghĩ. Thì đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi.

Anh ta lãnh đạm nói nhưng ánh mắt không rời khỏi cô.

- Ba ơi bác sĩ tới rồi.

Thiên Minh chạy vào nhảy lên ghế ngồi cạnh cô, theo sau là một người đàn ông trung tuổi.

- Ông mau khám cho cô ta đi.

Dương Triết đút tay vào túi quần thong thả ngồi vào chiếc ghế đối diện.

- Tiểu thư cảm thấy không khỏe chỗ nào?

- Mắt cá chân của tôi hơi đau và hình như còn bị sưng.

Bác sĩ khẽ nâng bàn chân của cô lên kiểm tra.

- Tiểu thư bị trật mắt cá chân, giờ tôi sẽ băng cố định mắt cá lại cho tiểu thư.

Vị bác sĩ cười nhìn cô, rồi lấy miếng dán giảm đau dán vào mắt cá chân và dùng băng quấn cố định lại.

- Đã xong rồi, tôi khuyên tiểu thư nên hạn chế đi lại nếu không chỗ bị thương sẽ sưng lên.

- Vậy bao giờ tôi mới có thể đi lại như bình thường?

- Khoảng 1 đến 2 tuần, tôi xin phép.

- Cảm ơn bác sĩ.

Cô khẽ gật đầu cảm ơn, mặt cô buồn ra trông thấy.

Không buồn sao được chứ, tự nhiên lại bị què phải ngồi yên một chỗ. Không đi lại bình thường trong vài tuần, làm sao mà cô chịu nổi đây. Còn lời hứa với bà chủ tịch nữa, cô không thể nào mà trống nạng thử váy cưới được.

- Chị ơi chị có đau lắm không?

Thiên Minh nhìn cô bằng ánh mắt ngây thơ.

- Chị không đau đâu.

Cô cười xoa đầu cậu nhóc, cử chỉ thần mật của cô đối với Thiên Minh đều rơi vào tầm mắt của ai kia.

" Gì đây, coi tôi là không khí hả "

Dương Triết mặt đen lại, từ nãy giờ bị hai người kia cho ăn bơ hơi nhiều nha. Anh ta vẫn ngồi đây mà đâu phải là bức tượng đâu.

Đúng lúc có một nam nhân viên đi vào, trên tay ôm một tập hồ sơ.

- Dạ thưa tổng giám đốc.

- CÓ CHUYỆN GÌ.

Đột nhiên anh quát lớn khiến nhân viện đó giật mình làm rớt tập hồ sơ, còn cô và Thiên Minh thì xuýt chút nữa bị đứng tim.

- À hèm, có chuyện gì? Sao vào lại không gõ cửa? Cái phòng làm việc của tôi là cái chợ hả, muốn vào là vào.

Biết mình hơi to tiếng nên anh bình tĩnh lại chất vấn nhân viên.

- D...ạ tại tôi thấy cửa phòng không đóng.

- Vậy tại sao cửa phòng không đóng?

- Dạ làm sao tôi biết?

- Mau đi ra ngoài, cậu bị trừ nửa tháng lương.

" Mình đã làm gì sai sao?"

Anh nhân viện tội nghiệp nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

- Nè, anh có cần phải quá khắt khe với nhân viên như vậy không? Bị trừ lương chỉ vì không gõ cửa thôi sao?

Cô bất mãn thay cho nhân viên vừa rồi.

- Tôi có nguyên tắc riêng, tôi không thích ai tự tiện vào phòng làm việc của mình.

- Nhưng mà...

- Đó là nhân viên của tôi, không đến lượt cô quản.

Anh ta chưa để cô nói hết đã chặn ngang câu nói của cô.

- Đúng là tên hách dịch, nhìn cũng bảnh trai ai ngờ lại là tên ác mà không có lương tâm.

Cô nói nhỏ đủ cho mình nghe, nhưng vẫn lọt vào tai anh ta.

- Cô nên biết điều hành một tập đoàn lớn không hề dễ, phía dưới còn có hàng trăm nhân viên nếu như tôi không nghiêm khắc với những lỗi nhỏ nhất thì chắc chắn sẽ có nhiều nhân viên khác mắc lỗi.

Dương Triết gác chân lên bàn thong thả nói.

- Anh thì hay rồi, là một tổng tài có quyền có thế tiền đè chết người. Còn họ chỉ là một nhân viên thấp kém sống phụ thuộc vào lương của mình, nếu chỉ vì một lỗi nhỏ như vậy mà trừ nửa tháng lương thì họ sẽ sống bằng gì chứ, rồi ai sẽ nuôi vợ con, bố mẹ, ông bà của họ đây? Anh nuôi hả?

- Cô...

Anh muốn phản biện nhưng lời nói của cô quá nhiều lý lẽ nên không biết nói câu gì ngoài cứng họng.

- Sao hả? Tôi đúng nên không nói lại được phải không?

- Miệng mồm cô cũng hoạt bát lắm, đúng là không cãi lại cô.

Dương Triết thở dài đành dơ cờ trắng đầu hàng, nhưng lại tức ói máu khi thấy vẻ mặt tự đắc của cô. Chỉ muốn một tay bóp chết con chuột nhắt như cô thôi.

Đột nhiên tiếng gõ cửa phòng vang lên cắt ngang cuộc đấu khẩu.

- Vào đi.

Cánh cửa mở, một người đàn ông mặc đồ đen bước vào.

- Dạ thưa tổng giám đốc chúng tôi đã có thông tin về người mà ngài cần tìm.

Khi nghe câu nói đó thì ánh mắt của anh nhìn cô đầy ẩn ý, trong khi đó cô còn đang ngơ ngác.

- Cô gái này...

- Mau đi ra ngoài với tôi.

Người đàn ông đó quay qua nhìn thấy cô định nói điều gì đó nhưng bị anh ngăn lại.

- Cô ngồi yên đây, không được đi đâu hết, cả con nữa Thiên Minh.

- Dạ, con sẽ ngồi đây chơi với chị.

- Anh nghĩ tôi có thể đi được sao, đang nói cạnh khoé tôi đó hả.

Anh nghe thấy vậy thì không nói gì mà bỏ ra ngoài, người đàn ông nhìn cô vài giây xong cũng đi theo sau.

Giờ trong phòng chỉ còn có cô và nhóc Thiên Minh, cậu nhóc đó cứ nhìn cô không rời tầm mắt.

- Sao nhóc nhìn chị hoài vậy? Bộ mặt chị dính gì hả?

- Chị làm em nhớ tới mẹ.

Mặt thằng bé xụ xuống, giọng nói rất buồn.

- Vậy mẹ của nhóc đâu?

- Em không biết.

- Nhóc không biết sao? Cái tên vô lương tâm đó không kể cho nhóc biết về mẹ hả?

- Ba nói là mẹ đã đi về một nơi nào đó rất là xa, sẽ không bao giờ quay về nữa.

Thằng bé chợt khóc nức nở khiến cô cảm thấy đau lòng, chính cô cũng hiểu nỗi mất mát khi không có mẹ.

Cô vòng tay ôm lấy đứa trẻ tội nghiệp ấy vào lòng vỗ về, sự ấm áp đó đã khiến cho Thiên Minh ngừng khóc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Tại cầu thang thoát hiểm.

- Đã điều tra được những gì?

Dương Triết đút hai tay vào túi quần nhìn người đàn ông trước mặt, cả thân người toát ra khí chất vương giả khiến nhiều người kiêng nể.

- Tôi đã tìm được cô gái mà ngài cần tìm. Nhưng mà....

Người đàn ông hơi ấp úng.

- Nhưng sao? Mau nói?

Anh thiếu kiên nhẫn gằn giọng.

- Tôi tìm được hai người có đặc điểm giống với người ngài cần.

- Hai? Tại sao lại là hai? Tôi chỉ cần tìm một thôi mà, có nhầm lẫn gì không?

Anh nhíu mày lạnh giọng nói.

- Họ là chị em song sinh, có ngoại hình khá giống nhau thưa tổng giám đốc.

Ông ta đưa tập hồ sơ thông tin cho anh.

Dương Triết nhận lấy và lật từng trang giấy, bên trong có đầy đủ thông tin, hình ảnh.

*Tên: Lâm Tuệ Hy

*Tuổi: 18

*Sinh ngày: 12/6/xxxx

*Nhóm máu: O

*Hiện đang là học sinh của trường THPT Star Light.

*Tên: Lâm Tuệ Nghi

*Tuổi: 18

*Sinh ngày: 12/6/xxxx

*Nhóm máu: O

*Từng là học sinh của trường THPT Star Light(Đã bị đuổi học)

" Rốt cuộc ai mới là người mà mình cần tìm?"

Anh gập hồ sơ lại, khuôn mặt chầm ngâm suy nghĩ. Bây giờ trong đầu anh xuất hiện một loạt câu hỏi, về người con gái mà anh từng gặp và người con gái đang ngồi ở phòng làm việc.

Liệu họ cùng là một người hay là hai người khác nhau?

Trong phòng làm, tiếng cười nói vang vọng khắp căn phòng.

- Ba của em bị dị ứng với tôm, mỗi lần ăn phải là môi lại bị sưng còn mặt thì bị nổi mẩn.

Thiên Minh hớn hở kể điểm yếu của ba mình.

- Thật vậy sao? Chà chị cũng muốn nhìn thấy hắn ta bị dị ứng một lần. Mà nè, chị vẫn thắc mắc không biết nhóc có phải con ruột của tên ác mà kia không nữa?

Cô xoa cằm nhìn thằng nhóc từ trên xuống dưới đánh giá.

- Em đúng là con của ba mà.

Thiện Minh phồng má giận dỗi quay đi, nhìn cử chỉ vô cùng đáng yêu khiên cô không nhịn được đứa tay véo đôi má phúng phính.

- Tại chị thấy em không có nét nào giống tên đó hết, chắc là em giống mẹ.

Hai người đang nói chuyện vui vẻ thì cánh cửa phòng mở, làm cô lầm tưởng rằng là tên ác ma kia đã trở lại, nhưng người bước vào lại là một người con trai khác. Hắn ta cũng khá đẹp trai, nhưng nhìn hơi ẻo lả, quần áo thì hơi màu mè với chiếc áo sơmi màu hường và chiếc quần tây màu trắng.

- Chà coi ai đây, tổng giám đốc tập đoàn H.K lại tuyển thư ký mới là nữ hả? Anh ta đổi gu rồi sao?

Người con trai đó bước tới gần, nhìn cô từ trên xuống dưới nói.

Mùi nước hoa nồng nặc từ người hắn ta toát ra khiến cô muốn ói những vì phép lịch sự nên đành nín nhịn.

- Xin cho hỏi anh là ai vậy?

- Tôi là ai á? À xin lỗi chưa giới thiệu, tên tôi là Herry mới từ bên mỹ về.

Hắn ta càng tiến lại gần về phía cô, chưa chịu dừng lại tên Herry đó còn cúi xuống tiến sát mặt của hắn gần với mặt cô.

- Chú là ai tôi không cần biết, nhưng mau tranh xa mẹ tôi ra. Nếu không ba tôi sẽ cho chú ra đảo chơi với khỉ đó.

Giọng nói của thằng bé đanh lại, khuôn mặt cũng khác hoàn toàn với vẻ đáng yêu vừa rồi.

Cô và tên kia khá bất ngờ vì câu nói đó lại được nói bởi một đứa trẻ.

" Chị xin lỗi vì đã nói em không giống tên ác ma, về mặt biểu cảm và khí chất y như bản sao vậy "

Đó chính là suy nghĩ của cô lúc này.

- Mẹ của nhóc hả?

Hắn ta đứng thẳng dậy bất ngờ nhìn cô nói.

- Không, không phải vậy.

Cô vội xua tay đính chính.

- Tôi cũng nghĩ là không phải, vì Dương Triết đâu thích con gái.

Hắn ta cươi cợt nói mà không biết có người đang đứng đằng sau tỏa sát khí ngào ngạt.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

- Tôi cũng nghĩ không phải vì Dương Triết đâu thích con gái.

Hắn ta cười cợt mà không biết có người đang đứng sau lưng mình tỏa sát khí.

- Ý của anh là tổng tài H.K có vấn đề về giới tính hả?

Biết là Dương Triết đang đứng đằng sau hắn ta nên cô càng đổ thêm dầu vào lửa.

- Vậy ý chú là mẹ tôi không phải con gái hả?

Thiên Minh cũng hùa theo phụ họa, khi nghe câu đó cô quay qua liếc thằng nhóc.

Nghe những câu đó thì Dương Triết càng tức điên sát khí dày đặc.

Hắn ta bắt đầu có cảm giác buốt sống lưng, mồ hôi lạnh toát ra, nuốt khan một cái xong quay đầu lại nhìn quỷ satan đứng đằng sau lưng mình.

- A anh Dương Triết, anh đi đâu vậy? Làm em đợi muốn chết hà, đồ quỷ sứ.

" Quác quác quác "

Một con quạ bay ngang qua đầu cô khi nghe câu đó.

" Hắn chịu lộ giới tính rồi hả? Vừa nãy gồng lắm mà, sao giờ lộ quá vậy?"

- Nhìn cái gì đồ bánh bèo vô dụng.

Thấy cô cứ nhìn chăm chăm vào mình hắn ta bực tức nói.

- À hèm, nếu như anh có khách cần tiếp thì tôi xin phép về trước.

Cô vội vịn ghế đứng dậy.

- Chị về thật sao?

Thiên Minh kéo váy cô lại không muốn cho đi.

- Chị phải về rồi, khi nào có cơ hội gặp lại chị sẽ dẫn em đi chơi chịu không.

Cô mỉm cười xoa đầu thằng nhóc.

- Để tôi đưa cô về.

- Không cần đầu tài xế đang đợi tôi phía dưới, tôi không làm phiền anh nữa.

Dương Triết nắm cổ tay của cô đề nghị nhưng bị cô cự tuyệt nên anh đành buông tay cô ra.

Cô một mình rời khỏi căn phòng đó, cố vịn tường đi từng bước. Nhìn thang máy phía cuối hành lang mà sao cô thấy xa quá.

" Không biết bao giờ mới đi tới nơi "

Đang suy nghĩ đột nhiên cô cảm thấy cơ thể nhẹ tênh, quay qua thì thấy Dương Triết đang bế mình trên tay.

- A...nh, anh làm gì vậy. Thả tôi xuống đi, tôi tự đi được mà, để người khác nhìn thấy thì kỳ lắm.

- Cô im lặng đi, nói nữa là tôi ném cô qua cửa sổ đấy.

Không quan tâm những câu nói của cô, anh vẫn bế cô trên tay đi thẳng về phía cầu thang máy. Cửa thang máy mở, anh bước vào.

- Cô không tính nhấn nút sao? Không thấy hai tay tôi đang bận ôm một con heo hả?

- Nè ý anh là tôi nặng như con heo đấy hả? Tôi đâu cần anh bồng bế gì đâu, là anh tự nguyện mà giờ còn than.

Cô giận dỗi quay mặt đi.

- Được rồi được rồi, tôi không nói lại được cô. Mau nhấn nút xuống tầng 1 đi, chả nhẽ cô muốn đứng trong thang máy đôi co qua lại.

Anh đành xuống nước nhường nhịn. Nghe vậy cô miễn cưỡng với tay nhấn tầng 1.

- Mà sao anh lại tốt với tôi vậy?

- Vì cô là một con heo đáng ghét luôn làm việc mà chưa ai dám làm.

- Việc gì vậy?

Chữa kịp nghe câu trả lời thì cửa thang máy đã mở, Dương Triết vội bế cô ra ngoài.

- Ê cô gái đó là ai mà tổng giám đốc đẹp trai của tôi phải bế vậy.

- Chắc là người quen của sếp, mà thôi lo làm đi, để sếp mà nghe thấy bọn mình đang nói chuyện thị phi thì sẽ bị trừ lương đó.

Hai cô nhân viên nói xong bỏ vào thang máy.

- Cô chủ có sao không.

Tài xếp thấy cô ra thì vội chạy lại hỏi.

- Mau mở cửa ra.

Anh nói bằng giọng ra lệnh khiến tài xếp vài giây đứng hình nhưng rồi cũng mở cửa ghế sau. Anh đặt cô vào trong xe rồi đóng cửa xe lại.

- Cảm ơn anh nhiều nha.

Cô hạ cửa kính xe xuống.

- Không cần cảm ơn, tôi chỉ mong khi gặp lại sẽ không phải gọi bác sĩ tới cho cô.

Cô không nói gì nâng cửa kính lên, chiếc xe dần chuyển bánh.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Dương Triết đứng nhìn chiếc xe chở cô đi xa dần, anh ta cầm chiếc điện thoại lên gọi cho một người nào đó

- Mau đi theo chiếc xe đó, nếu cô gái trong xe có mệnh hệ gì thì mang cái mạng các người về đây gặp tôi

Dương Triết nói xong thì cúp máy, hai tay đút túi quần thong thả đi vào trong.

Trong phòng làm việc, Thiên Minh ngồi một chỗ nhìn chằm chằm vào người con trai yêu" màu hường " kia không rời mắt.

Hắn ta cũng không vừa trừng mắt nhìn lại, vậy là hai người cứ nhìn nhau không nói một câu nào.

- Hai người đang làm gì vậy?

Dương Triết bước vào thấy hai người đó nhìn nhau" tình thương mến thương " liền hỏi.

- Ba ơi, ông chú loè loẹt này là ai vậy ba?

Khi thấy anh Thiên Minh lon ton chạy ra ôm chân hỏi.

- Nè nhóc ta còn rất trẻ nha, gọi là chú được rồi thêm chữ ông làm chi.

- Thôi được rồi Tử Kỳ đừng gây sự với trẻ con nữa, Thiên Minh, con qua phòng của trợ lý Dương chơi, lát nữa trợ lý Dương sẽ đưa con về.

- Dạ.

Thằng bé dạ một tiếng rồi chạy ra ngoài.

Dương Triết đi lại bàn làm việc ngồi xuống tiếp tục công việc của mình.

- Em không ngờ anh đã có con trai lớn vậy, lần cuối em gặp anh là 5 năm về trước thì phải, là lúc anh bị cô ta rời bỏ.

Người con trai đó tự ý mở chai rượu trên bàn rót ra ly uống. Từng lời nói và cử chỉ khác với vẻ ẻo lả lúc nãy.

Khi nghe được câu nói đó thì động tác của anh dừng lại.

- Em về đây làm gì, và còn cách ăn mặc đó là sao?

Dương Triết cố lảng tránh sang chuyện khác vì anh không muốn nhắc tới người đã khiến anh đau lòng.

- Em về đây thăm anh và nội, còn cách ăn mặc này là do em ngụy trang thôi. Nhưng anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em, thằng nhóc vừa rồi là con ruột của anh với cô ta hả? Vậy còn cô gái vừa rồi là ai? Nhìn anh có vẻ rất quan tâm đến cô gái đó.

- Tử Kỳ đủ rồi, anh không có thời gian để trả lời những câu hỏi đó. Em mau về nhà đi, chắc khi biết em về nội sẽ vui lắm.

- Được thôi em về là được chứ gì, anh cũng đâu cần phải xua đuổi em như vậy. Nhưng em khuyến anh một câu, đừng nghĩ đến Diệp Y Na nữa, cô ta không xứng đâu.

Người tên Tử Kỳ đó miễn cưỡng đứng dậy bước ra khỏi phòng, khi gần ra đến cửa hắn ta quay đầu lại nói xong bỏ đi.

Câu nói của Tử Kỳ khiến anh phải suy nghĩ, 5 năm về trước gia đình anh gặp biến cố khủng hoảng kinh tế, cô rời bỏ anh để chạy theo đam mê diễn viên của mình, anh đau đớn và hụt hẫng khi người mà anh yêu thương nhất rời bỏ anh. Suốt khoảng thời gian đó anh đã đi du học và điên cuồng làm việc để vực dậy công ty của gia đình, phát triển nó thành một tập đoàn lớn như hiện tại.

Anh đã cố gắng quên đi mối tình đầu đó nhưng anh không thể, càng muốn quên thì hình bóng cô ấy càng xuất hiện trong tâm trí anh.

Trên đường.

Cô ngồi trên xe nhìn ra biên ngoài ngắm những toà nhà cao tầng, đã rất lâu rồi cô chưa được nhìn ngắm thành phố như vậy. Do mải nhìn ngắm khung cảnh xung quanh nên cô đã không để ý đến có hai chiếc xe ô tô đang đi theo sau mình.

Đột nhiệm xe của cô giảm tốc độ đi chậm lại rồi dừng hẳn.

- Có chuyện gì vậy?

- Phía trước hình như có tai nạn nên bị kẹt xe rồi thưa cô chủ.

- Vậy không còn con đường nào nữa hay sao?

- Còn một con đường nhưng nó hơi khó đi một chút.

- Chúng ta đi đường đó đi.

- Dạ thưa cô chủ.

Chiếc xe quay ngược đầu lại và rẽ sang hướng khác.

Hai chiếc xe ô tô màu đen vẫn đi phía sau cô, hai chiếc xe đó rất biết giữ khoảng cách nên không thể phát hiện ra.

Xe cô đi vào một đoạn đường rất gồ ghề gạch đá, xung quanh đường còn rất là vắng nếu đi buổi tối chắc là rất đáng sợ.

Đột nhiên có một chiếc xe chạy vượt lên phía trước rồi chặn đầu xe của cô lại.

Vẫn con chưa hiểu chuyện gì đang sảy ra thì cô thấy trên chiếc xe đó có 5 tên bặm trợn bước xuống.

Bỗng trong lòng cô đầy bất an khi nhìn những kẻ đó, chắc chúng cũng không tốt lành gì.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Từ chiếc xe bước xuống một đám người bặm trợn, tay cầm tuýp sắt hùng hổ tới gần xe của cô.

- Chú ngồi yên đó, không được xuống.

Khi tài xế thấy xe bị chặn lại thì định xuống nói chuyện với đám người đó nhưng bị cô ngăn lại.

Cô thấy những kẻ đó rất nguy hiểm, tay lại cầm vũ khí, khuôn mặt thì dày đặc sát khí.

Một tên cầm tuýp sắt đập vỡ cửa kính xe rồi tự ý mở cửa, cô hơi hốt hoảng ngồi lùi lại.

- Aaaa

Tên đó mạnh tay nắm tóc cô lôi xuống xe khiến cô ngã nhào xuống đất gạch, những miếng gạch ngổn ngang làm tay chân cô đều bị xước chảy máu.

- Cô chủ.

- Chú ở yên đó, tôi tự lo được.

Tài xế thấy cô bị như vậy định xuống giúp nhưng cô cản lại không cho xuống. Có lẽ cô mới chính là mục tiêu mà chúng, vậy nên cô không thể để chú tài xế gặp nguy hiểm.

- Nhãi con, mày nhớ tao chứ.

Một tên khác tiến lại gần ngồi xuống đối diện mặt với cô.

" Là hắn, kẻ đã định bắt cóc Thiên Minh nhưng bị mình ngăn cản "

Suy nghĩ của cô trong đầu khi thấy khuôn mặt kẻ đó, bất chợt cô bật cười lớn khiến cho mấy tên côn đồ nhìn nhau không hiểu chuyện gì.

- Mày cười cái gì?

- Hahaha tất nhiên là tôi nhớ ông là ai rồi, con mắt bên phải bị bầm vẫn chưa đủ với ông sao? Cần tôi làm bầm luôn con mắt bên trái không? Hahaha

Cô ôm bụng cười rất lớn, hình như những vết thương kia không là gì đối với cô. Không đau đớn, không sợ hãi, cô vẫn cười khoái chí khi thấy gương mặt bị bầm của hắn.

- Con ranh mày còn dám chế nhạo tao hả, con khốn tao cho mày chết.

Hắn ta nổi điên khi bị biến thành trò cười, dơ chân đạp mạnh cô ngã rồi liên tục đá vào bụng, vào người cô không thương tiếc.

Cô không kêu la chỉ ôm bụng lại chịu những cú đá tàn nhẫn đó, giờ thì cô không thể đánh lại bọn chúng vì chân cô còn rất đau, đứng còn không nổi nói gì đến chuyện đánh trả.

- Sao mày không khóc lóc cầu xin đi, biết đâu tao tha cho mày.

Hắn ta dừng chân lại túm tóc cô lôi dậy, cúi đầu ghé sát vào mặt cô.

- Tại sao tôi phải cầu xin những kẻ hèn hạ như mấy người?

Cô ngẩng mặt lên nhìn tên đó cười khinh bỉ rồi dùng đầu của mình đập mạnh vào mặt hắn ta. Khiến hắn ngã ra đằng sau ôm lấy mũi, máu ở mũi hắn chảy ra không ngừng.

- Tao sẽ giết mày.

Tên đó cầm tuýp sắt lao về phía cô như một con thú. Cô chỉ biết nhắm mắt lại chờ tử thần gọi tên.

Đột nhiên có một tiếng súng vang lên, cô giật mình mở mắt thì nhìn thấy tên đó ngã xuống. Hắn ta bị ghim một viên đạn trên trán, chết không nhắm mắt.

Trong lúc còn chưa hiểu chuyện gì đang sảy ra thì mấy tên còn lại đã leo lên xe bỏ chạy, cô quay quay người nhìn phía sau thấy 4 người mặc đồ đen từ trên xuống dưới, tay cầm khẩu xuống đi gần về phía cô.

- Lâm tiểu thư cô không sao chứ? Chúng tôi xin lỗi vì đã không xuất hiện sớm hơn, để cô phải chịu khổ rồi.

- Mấy người là ai vậy? Còn tên đó chết thật rồi sao?

Cô nhìn mấy người đó run giọng hỏi, tính cách cô rất bản lĩnh không bao giờ tỏ ra sợ hãi, nhưng đây là lần đầu cô thấy có người chết trước mặt mình. Thật sự điều đó khiến cô cảm thấy có chút hoang mang.

- Tiểu thư yên tâm, chúng tôi sẽ giải quyết cái xác đó. Sẽ không để cô bị liên lụy đâu, mời tiểu thư lên xe.

Một người đỡ cô đứng dậy đưa cô vào xe, hai người khác nhanh chóng ngồi hai bên, cô bị chèn ở giữa.

- Cô chủ cô không sao chứ? Tôi xin lỗi vì đã không giúp được cô, tôi đúng là kẻ vô dụng ham sống sợ chết mà.

Chú tài xế cảm thấy rất có lỗi tự trách bản thân.

- Không sao đâu chú đừng bận tâm, người bọn chúng cần là tôi vậy nên tôi không muốn chú bị liên lụy. Mà hai người là ai vậy? Sao lên xe của tôi?

Cô quay qua nhìn hai người đàn ông to lớn kia hỏi.

- Nhiệm vụ của chúng tôi là bảo vệ tiểu thư an toàn chứ không phải trả lời những câu hỏi đó.

Cô nghe thấy vậy thì đành im lặng không hỏi gì thêm, cái mà cô đang thắc mắc ai là người đã cho" mafia "bảo vệ cô? Người đó biết là cô sẽ gặp nguy hiểm sao?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Trong phòng VIP của một quán bar

- Một lũ vô dụng, có nhiêu đó chuyện làm cũng không xong.

Giọng nói đầy tức giận của một người con trai vang lên, người đó ngồi ở trong góc tối nên không nhìn dõ mặt.

- Đại ca, tụi em làm theo lời đại ca bắt cóc thằng nhóc đó nhưng mà từ đâu lại xuất hiện một con ranh phá hỏng chuyện. Lão gấu rất tức giận vì có người dám phá chuyện tốt của đại ca nên đã tính chặn đường dằn mặt con ranh đó, ai ngờ lão gấu lại chết không nhắm mắt như vậy. Đại ca phải tìm lại công bằng cho lão gấu.

Một tên đàn em tức giận nói.

- Một lũ ngu, tụi mày có biết cái thằng nhóc mà tao kêu tụi mày bắt là ai không hả?

- Dạ tụi em không biết.

- Nó là con trai của Âu Dương Triết.

- Âu Dương Triết là ai vậy đại ca?

- Là ai hả? Là một mafia chính hiệu đó, ông trùm buôn bán vũ khí xuyên quốc gia và là lão đại chuyên bảo kê các quán bar, vũ trường lớn nhỏ khắp đông nam á. Tao kêu tụi mày bắt cóc con trai của hắn để làm một cuộc giao dịch, bắt hắn nhường địa bàn ở thành phố S cho tao, nhưng tụi mày không những không bắt được thằng nhóc mà còn chặn đường hành hung con nhỏ đó. Chuyện này mà đến tai Âu Dương Triết thì liệu mạng của tụi mày có giữ được hay không?

Người con trai đó cầm ly rượu vang đỏ lắc nhẹ xong nhấp môi thưởng thức.

- Đại ca, nếu hắn ta có máu mặt như vậy thì giờ tụi em phải làm sao?

Tên đó xanh mặt lo lắng nói.

- Tụi mày yên tâm đi, dù sao tụi mày cũng làm theo lệnh của tao, nếu hắn ta biết thì tao cũng không được yên. Vậy nên tao sẽ lo cho gia đình của tụi mày thật tốt, tụi mày cứ yên tâm mà lên đường.

Hắn nhếch môi cười đầy ẩn ý.

- Đại ca nói vậy là có ý gì?

Bốn tên đó nhìn nhau chưa hiểu hết ý của hắn.

Hắn ta rút khẩu súng từ trong túi áo vest xả đạn liên tục vào bốn tên kia, chỉ trong vài phút căn phòng đã dính đầy máu tươi, dưới nền đất là bốn xác chết.

Khi súng hết đạn hắn ta mới vứt khẩu súng sang một bên, chỉnh lại áo vest xong đi ra khỏi phòng một cách bình thản như chưa có chuyện gì sảy ra.

Biệt thự Lâm Gia

Chiếc xe của cô đỗ trước cổng, tài xế bấm còi liên tục để người làm ra mở cửa.

- Lâm tiểu thư chúng tôi đã đưa cô về nhà an toàn rồi, giờ chúng tôi phải đi rồi.

Hai người đàn ông xuống xe cúi đầu chào cô xong rời đi. Cô chưa kịp cảm ơn họ thì họ đã bỏ đi, đành nhìn bóng dáng của họ khuất dần.

Một chị người làm chạy ra mở cổng cho chiếc xe tiến vào trong sân, chú tài xế xuống xe mở cửa cho cô rồi dìu vào trong nhà.

- Trời đất, sao khắp người cô chủ đều có thương tích vậy?

Chị người làm chạy lại đỡ cô nói.

- Chỉ là gặp chút chuyện thôi, tôi không sao.

Cô bước vào phòng khách thấy ba cô đang ngồi đọc báo ở ghế.

- Tuệ Hy con về rồi sao, có biết ba lo lắng cho con cỡ nào không? Mà sao người con có nhiều vết thương vậy?

Ba cô buông tờ báo xuống đi lại về phía cô nắm lấy hai bả vai lo lắng hỏi.

" Tuệ Hy? Lại là Tuệ Hy, trong mắt ba lúc nào cũng có chị ấy. Thậm chí ba còn không phân biệt được mình là ai, cũng phải thôi vì trong mắt ba đâu có sự tồn tại của mình!"

Cô tự cười chế nhạo bản thân, đưa tay gạt tay ba qua một bên.

- Con mệt rồi, con xin phép lên phòng nghỉ.

Cô hờ hững lướt qua ba mình, được chị người làm dìu đi từng bước một lên cầu thang.

Trong phòng Tuệ Hy

Chị người làm để cô ngồi trên giường, xong lấy khăn ướt lau khuôn mặt lấm lem bùn đất của cô.

Thấy cô ngồi bần thần không nói một câu nào, trong ánh mắt hiện đầy vẻ tâm sự.

- Cô có tâm sự gì sao, cô Tuệ Nghi?

- Chị nhận ra tôi không phải Tuệ Hy sao?

- Chả nhẽ tôi không phân biệt được cô là Tuệ Nghi hay Tuệ Hy sao. Mặc dù tôi làm cho nhà này chưa lâu nhưng tôi biết chỉ có cô Tuệ Nghi mới có đôi mắt buồn như vậy và luôn mang theo nhiều thương tích mỗi khi về nhà.

Chị người làm ngồi cạnh vén tóc cô qua một bên.

- Đến chị còn nhận ra tôi không phải Tuệ Hy, vậy sao ba tôi không nhận ra?

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ ánh mắt đầy đau thương.

- Tôi không biết, có lẽ ông chủ thương cô Tuệ Hy nhiều hơn. Nhưng tôi vẫn chưa hiểu tại sao cô phải giả làm cô Tuệ Hy?

- Chắc chị cũng biết Lâm Gia đang khủng hoảng vì nợ, tôi phải giả danh thành Tuệ Hy để có thể đường đường chính chính bước vào Âu Gia. Bây giờ chỉ có họ mới có thể giúp ba tôi thoát khỏi cảnh nợ nần.

- Thì ra mọi chuyện là như vậy, tôi thấy cô chủ thật mạnh mẽ và có tình nghĩa, dù cho ông chủ có đối sử tệ bạc với cô nhưng cô vẫn luôn nghĩ cho ông chủ.

- Tôi không có sự lựa chọn, dù cho ba tôi có đối sử với tôi như thế nào thì đó vẫn là ba tôi. Tôi không thể tuyệt tình đứng nhìn công sức cả đời của ba tôi cống hiến cho Lâm Thị bị hủy hoại được.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Tập đoàn H.K

- Có chuyện đó sao?

Dương Triết đập bàn tức giận quát lớn.

- Dạ, nếu như chúng tôi không tới kịp thì Lâm tiểu thư đã...

Đám người mặc đồ đen ngập ngừng nói.

- Mấy người phải điều tra xem kẻ nào đứng sau việc này, nếu tìm được kẻ đó thì hãy dọn dẹp ngay, tôi không muốn tiếp tục bị đâm sau lưng. Mấy người hiểu chứ?

- Dạ hiểu.

- Tốt, đi ra ngoài đi.

Đám người đó cúi đầu rồi rời khỏi phòng.

Dương Triết ngồi xuống ghế hơi ngả người về phía sau, mắt khẽ nhắm lại nghỉ ngơi. Hôm nay đã quá nhiều chuyện xảy ra khiến anh phải đau đầu rồi.

Đang nhắm mắt nghỉ ngơ thì điện thoại reo lên, anh khẽ mở mắt vươn tay lấy chiếc điện thoại đang nằm trên bàn.

- Alo, bà nội.

- .....

- Ngày mai sao nội? Có gấp quá không, con còn có nhiều việc chưa giải quyết xong.

- .....

- Dạ con hiểu, con chào nội.

Anh liền cúp máy, xoay nhẹ ghế lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, khuôn mặt đầy vẻ suy tư.

Tại biệt thự Lâm Gia

Cô ngồi trên sân thượng ngắm nhìn khung cảnh xung quanh và hít bầu không khí trong lành.

Cô vẫn luôn tự hỏi mình rằng việc cô đang làm là đúng hay sai, lừa rối bà chủ tịch, mạo nhận thân phận của người khác. Liệu cô có bị quả báo hay không? Trong lòng cô bây giờ đang rất hoang mang, cô cần một lời khuyên, nhưng ai sẽ nghe cô nói đây?

Đang dằn vặt bản thân đột nhiên điện thoại reo làm cô giật mình thoát khỏi mớ suy nghĩ.

- Alo.

- .....

- Dạ bà chủ tịch, là con Tuệ...Hy đây.

Cô phải gồng mình lắm mới nói được ra hai từ Tuệ Hy.

- .....

- Là ngày mai? Nhưng...mà....con, con chưa chuẩn bị tinh thần.

- .....

- Dạ, con đã hiểu.

Cô cúp máy mà khuôn mặt buồn, trong lòng lo lắng không yên. Vậy là cô không còn đường lui nữa rồi.

" Mẹ ơi, nếu như mẹ nghe được lời của con nói. Thì con xin mẹ hãy tha thứ cho những việc mà con đang làm và xin mẹ hãy bảo vệ con "

Sáng hôm sau

Ba của cô vẫn như mọi ngày, ngồi thong thả đọc báo uống trà.

- Chào ông Lâm.

Đột nhiên bà chủ tịch bước vào đi theo sau là hai vệ sĩ lực lưỡng.

- Bà....bà chủ tịch, tại sao bà lại đến đây?

Ba cô để tờ báo xuống vội vàng đứng dậy nói.

- Tôi không thể ngồi sao?

- À mời bà ngồi.

Bà chủ tịch ngồi xuống ghế rồi ngắm nhìn xung quanh phòng khách xong khẽ gật đầu ừng ý

- Hôm nay bà chủ tịch tới đây là vì?

- Tuệ Hy không nói gì cho ông biết sao?

- Nói chuyện gì? Tôi thật không biết?

- Hôm qua Tuệ Hy có đến tìm tôi, con bé đã đồng ý lấy cháu trai của tôi nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Là phải cứu lấy công ty của ông và tôi đã đồng ý. Đây là tấm chi phiếu đủ để ông vực dậy được công ty của mình.

Bà chủ tịch rút tờ chi phiếu từ trong túi xách ra để lên bàn.

- Ông có một cô con gái rất thông minh và hiểu chuyện, con bé sẵn sàng làm mọi chuyện để giúp ông. Chắc ông phải thương con bé lắm.

- Bà chủ tịch đã tới rồi ạ, con xin lỗi vì đã xuống muộn.

Ba cô vừa định nói gì đó thì đúng lúc cô bước xuống cầu thang ngắt lời ba mình.

- Tuệ Hy con xuống rồi sao? Mà chân của con....?

Bà chủ tịch hơi bất ngờ khi thấy chân của cô được quấn băng màu trắng.

- Dạ không sao, tại con hậu đậu nên ngã bong gân, vài tuần là khỏi thôi.

- Con phải chú ý chứ.

- Dạ con sẽ rút kinh nghiệm, chú ý hơn

- Được rồi chúng ta mau đi thôi.

- Bà chủ tịch ra ngoài xe trước đi ạ, con muốn nói chuyện riêng với ba con.

- Được thôi ta ra ngoài đợi con.

Bà chủu tịch nói xong đi ra ngoài, giờ chỉ còn cô và ba của mình.

- Tuệ Hy con đã suy nghĩ kỹ và đồng ý giúp ba hả? Cảm ơn con, ba thật sự cảm ơn con.

Ba cô rất xúc động định ôm lấy cô nhưng cô dơ tay ra hiệu dừng lại.

- Ba hãy nhìn con đi, xem rốt cuộc con là ai.

Cô kìm nén nước mắt đến mức đôi mắt đỏ hoe, nhìn thẳng vào người ba trước mặt mình.

- Tuệ...Nghi

Khi nhìn thẳng vào mắt cô ông ấy như hiểu ra chuyện gì liền ấp úng nói.

- Giờ ba mới nhận ra? Đúng con là Tuệ Nghi chứ không phải Tuệ Hy.

- Nhưng....tại sao?

- Ý ba muốn hỏi là tại sao con đóng giả làm Tuệ Hy phải không? Đơn giản vì con không muốn nhìn ba đau buồn, con không muốn nhìn công sức cả đời của ba gây dựng lại bị sụp đổ. Lâm thị chính là tuổi trẻ của ba và cũng là niềm hy vọng của mẹ. Con sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ nó, bảo vệ gia đình của mình. Mặc dù suốt 18 năm qua con chưa từng được biết cảm giác của một gia đình là như thế nào.

Cô lau vội dòng nước mắt và quay lưng bỏ đi.

- Khoan đã Tuệ Nghi, ba....

- Ba đừng gọi con là Tuệ Nghi nữa, Tuệ Nghi đã chết rồi, chết từ khi vừa sinh ra, chết từ lúc bị ba phủ nhận sự tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Khi nói xong cô bước ra khỏi nhà, lấy tay lau vội hàng nước mắt, từ bây giờ cô phải càng mạnh mẽ để đối diện với tương lai của mình.

Ba cô chỉ biết dùng ánh mắt đầy tội lỗi nhìn theo bóng dáng cô, đúng là 18 năm qua chưa khi nào ông để ý đến cô, trong mắt ông chỉ có một đứa con gái duy nhất chính là Tuệ Hy. Nhưng cho đến bây giờ ông không thể ngờ đứa con gái mà ông nhẫn tâm hắt hủi lại chính là người sẵn sàng hy sinh hạnh phục và tương lai giúp ông.

- Tuệ...Nghi, ba xin lỗi con.

Ông ấy không biết nói gì hơn ngoài câu xin lỗi và mang theo cảm giác có lỗi đến suốt cuộc đời.

Khi vừa bước ra khỏi cổng cô quay mặt lại nhìn nơi này lần cuối. Nơi mà cô đã lớn lên, nơi mà mang đến cho cô cảm thấy cô đơn.

- Mời tiểu thư.

Vệ sĩ mở cửa xe cho cô ngồi cạnh bà chủ tịch.

Cô không nói gì chỉ khẽ gật đầu rồi bước lên xe.

- Xin lỗi bà chủ tịch, để bà đợi lâu rồi.

- Không sao, ta hiểu con cũng cần nói lời tạm biệt với ba của con mà. Mà từ nay con cứ gọi ta là bà nội, đừng gọi là bà chủ tịch nữa nghe xa lạ lắm.

- Dạ bà n..ội.

Cô ấp úng nói nhỏ, nội cười khẽ xoa đầu của cô và đây cũng là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự quan tâm.

- Bà chủ...

- Hửm.

- À không bà...nội.

Cô định hỏi gì đó nhưng bị nội liếc một cái vì sư hô không đúng nên nhanh chóng sửa lại.

- Bây giờ chúng ta đi đâu ạ?

- Chúng ta sẽ đi thử váy cưới cho con.

- Váy cưới ạ?

- Sao vậy?

- Dạ không có gì.

Cô đành im lặng vì cô đã nhận sự giúp đỡ từ bà ấy cô cũng đã hứa sẽ cưới cháu của bà ấy, không thể nói hai lời được. Dù bây giờ" Chồng tương lai " của cô có tật nguyền, biến thái hay khùng điên gì đó thì cô cũng vẫn phải lấy thôi.

(Dương Triết*hắt xì*)

Tại tiệm áo cưới hoàng gia, đây là tiệm áo cưới lớn nhất thành phố, những chiếc áo cưới ở đây được thiết kế rất kỳ công và tất nhiên giá của những chiếc váy đó cũng không hề rẻ.

Cô bước xuống xe, nhìn thấy cửa tiệm mà mắt chữ a miệng chữ o.

" Không ngờ chỉ là tiệm váy cưới thôi mà cách thiết kế bên ngoài không khác gì cung điện mini cả "

- Tuệ Hy, sao con nhìn không chớp mắt vậy?

Bà nội vỗ vào vai khiến cô bừng tỉnh.

- Dạ tại con thấy chỗ này đẹp quá.

- Thôi mình đi vào trong.

Nội nắm tay dẫn cô vào trong cửa tiệm, có hai cô nhân viên đứng chờ sẵn để mở cửa.

- Chào bà chủ tịch.

Từ đâu xuất hiện một cô gái ăn mặc rất lịch sự đi tới cúi đầu chào.

- Chiếc váy cưới tôi dặn cô chuyển bị đã có chưa?

- Dạ chiếc váy đó đã được chúng tôi may như mẫu mà bà chủ tịch muốn, tất cả đã hoàn thiện. Còn chắc hẳn đây là cô dâu.

Cô gái đó quay qua nhìn cô cười nhẹ để lộ chiếc răng khểnh rất duyên.

- Đúng vậy, đây là cháu dâu của tôi, tên con bé là Tuệ Hy. Tuệ Hy còn đây là cô Thẩm chủ của tiệm áo cưới này.

Bà nội quay ra nhìn cô giới thiệu:

- Xin chào tên tôi là Thẩm Mạn Quyên, rất vui được biết cô.

Mạn Quyên đưa tay ra bắt tay với cô.

- Rất vui được biết cô, cô Thẩm.

Cô mỉm cười nhẹ đáp trả, nhìn cô ấy cũng khá là xinh đẹp, trang điểm rất sắc xảo, lại giỏi nữa, còn trẻ tuổi mà đã sở hữu một tiệm váy cưới lớn như vậy. Thật khiến người khác ngưỡng mộ.

- Váy cưới của cô ở đằng này mời cô đi theo tôi.

Mạn Quyên dẫn cô vào phòng thay đồ và "tra tấn"cô:

- Aaa đau quá.

- Ráng chút nữa thôi sắp vào rồi.

- Tôi sắp không thở nổi rồi.

- Tại nó nhỏ quá, ráng chút xíu nữa thôi.

Bên trong phòng thay đồ phát ra những tiếng la hét, tiếng thở hổn hển khiến người khác phải đỏ mặt.

><

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

- Nhẹ thôi, tôi sắp không chịu nổi rồi.

- Cố gắng lên sắp vào rồi.

Bên trong phòng thay đồ phát ra những tiếng rên la và thở gấp.

- Trong phòng thay đồ có chuyện gì đang sảy ra vậy?

Một khách hàng tới thử váy cưới quay qua hỏi nhân viên.

- Chắc....chắc là đang thử váy thôi ạ.

Cô nhân viên cười gượng ấp úng nói.

- Thử váy gì mà kêu la quá trời.

Vị khách đó vẫn thắc mắc nhìn về phía phòng thay đồ.

Vài phút sau cô bước ra với bộ váy cưới trắng tinh khôi trên người.

Chiếc váy thiết kế theo kiểu cúp ngực, vòng eo được bó rất chặt nên tạo ra một đừng cong đồng hồ cát. Phần dưới váy được may gia công rất tỉ mỉ, những hoa văn kiểu pháp nhìn vô cùng tinh tế.

Tất cả mọi người người có mặt ở đó điều trầm trồ kinh ngạc vì nhìn cô giống một nàng công chúa.

- Cháu dâu của ta rất xinh đẹp.

Bà nội bước lại gần gật đầu đầy ưng ý.

- Sao vậy Tuệ Hy,tự nhiên mặt con đỏ quá vậy?

- Nội ơi, con thấy khó thở quá.

Cô khó nhọc nói, khuôn mặt đỏ như trái cà chua.

- Con thấy không khỏe chỗ nào?

Nội lo lắng nhìn cô.

- Tại eo của con bị chiếc váy bó chặt quá, con sắp không thở được rồi.

- Chúng tôi đã làm theo lời chủ tịch, đã may phần eo nhỏ một chút. Với lại tôi nghĩ cô ấy cần ăn kiêng.

Mạn Quyên đều giọng chỉnh lại chiếc váy.

" Lời của cô ta có ý gì đây? Chê mình mập hả?"

Suy nghĩ của cô lúc này, ánh mắt đầy khó chịu nhìn cô ta.

- Thôi được rồi Tuệ Hy con cứ ngồi xuống nghỉ đi, để ta đi xem vài mẫu váy cưới cho con.

Bà nội đỡ cô ngồi xuống ghế, mọi cử chỉ của nội rất dịu dàng.

Cô ngồi xuống nhưng phần eo bị chiếc váy bóp chặt lại cảm giác rất khó chịu.

- Cô bị làm sao vậy? Cần tôi gọi bác sĩ không?

Đột nhiên có một giọng nói trầm ấm vang lên, cô vội ngẩng mặt và đập vào mắt cô chính là khuôn mặt của tên hắc ám đó.

- Âu Dương Triết? Anh đang làm gì ở đây?

Cô bất ngờ vội đứng dậy, do đứng không vững nên cô đã ngã vào lòng của anh.

Hành động đó của cô khiến anh bất ngờ đến mức hoá đá không nhúc nhích, còn cô thì ngượng chín cả mặt nhưng vẫn nghe thấy tiếng tim của anh đập rất nhanh.

- Tuệ Hy con đang làm gì vậy?

Tiếng bà nội vang sau lưng làm cô giật mình nhanh tay đẩy Dương Triết ra.

- Dạ...con bị té.

Cô ấp úng giải thích, sợ bà nội sẽ nghĩ cô đang quyến rũ trai khi sắp làm đám cưới.

- Dương Triết con tới muộn đó.

Nội mỉm cười tiến lại gần.

- Hả, anh ta tới đây làm gì vậy nội?

Cô thắc mắc nhìn anh rồi nhìn bà nội.

- Đây là Dương Triết, cháu trai của ta và là chồng tương lai của con.

Cô đứng ngây người, những lời nói đó đang được cô tiêu hoá từng chư.

- Nội...nói anh ta là...chồng...của con?

Cô sợ mình nghe lầm liền vội hỏi lại.

- Đúng vậy.

Nội gật đầu đầy chắc chắn.

" Thôi tiêu mình rồi, mình phải lấy tên ác ma này sao?"

Càng nghĩ cô càng cảm thấy khó thở, ánh mắt cô dần mờ đi và mọi thứ trở nên hư ảo.

Cô ngất đi nhưng may Dương Triết đỡ kịp ôm vào lòng. Bên tai của cô vẫn vang vẳng tiếng gọi của anh, rồi cả người nhẹ tênh khi được anh bế lên.

Tại Âu Gia:

Cô nằm trên một chiếc giường rất lớn, trên người cô đang mặc chiếc áo sơmi của Dương Triết.

- Cô ấy sao rồi?

Anh đứng khoanh tay mắt nhìn ra cửa sổ. Bên cạnh là vị bác sĩ đã khám cho cô lúc trước.

- Cô ấy bị suy nhược thần kinh do lo lắng hoặc suy nghĩ việc gì đó quá nhiều. Khi gặp áp lực sẽ khiến cho các dây thần kinh bị ảnh hưởng dẫn tới việc ngất, với lại vùng eo của cô ấy bị thắt quá chặt nên hạn chế việc thở.

Vị bác sĩ khẻ đẩy cặp kính của mình lên.

- Vậy là cô ấy chỉ cần nghỉ ngơi thôi phải không?

- Đúng vậy, cô gái đó cần phải giữ tinh thần thật thoải mái. Ăn, ngủ đầy đủ và đúng giờ sẽ khiến tinh thần ổn hơn.

- Tôi biết rồi, ông đi đi.

- Vậy tôi xin phép.

Bác sĩ khẽ cúi đầu rồi đi ra khỏi phòng.

Sau khi vị bác sĩ đó đi khỏi anh mới nhìn về phía cô đang nằm, từng bước tiến lại gần và ngồi xuống cạnh cô.

Anh đưa tay vén nhẹ lọn tóc của cô qua một bên.

- Việc lấy tôi khiến em cảm thấy bị áp lực đến vậy sao?

Anh thì thầm nói nhỏ đủ cho bản thân nghe.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Trong cơn mê cô thấy mình đi trên một cánh đồng cỏ xanh ngát, bầu trời trong xanh cùng với đám mây trắng bồng bềnh trôi.

Cô cứ đi mãi mà không biết rằng mình đang đi đâu, trợt bước chân của cô dừng lại khi thấy bóng lưng của một người phụ nữ.

Người phụ nữ đó thả mái tóc dài tung bay trong gió, mặc thêm một bộ váy trắng thuần khiết.

- Cô là ai vậy?

Cô từ từ bước đến định chạm vào vài người phụ nữ đó nhưng người phụ nữ đó dần dần quay mặt lại.

Khi nhìn thấy gương mặt của người phụ nữ cô đã hết sức ngỡ ngàng, chân tay cô cứng lại không thể nhúc nhích.

Người trước mặt chính là mẹ của cô, cô đã từng thấy hình của mẹ ở phòng của ba nên gương mặt của mẹ đã in vào tâm trí cô.

Mẹ cô rất xinh đẹp và mang nét đẹp hiền từ, bà có khuôn mặt trái xoan, chiếc mũi cao và cả đôi mắt buồn.

- Là....mẹ....thật sao?

Cô cố kìm nén nhưng nước mắt vẫn tuôn rơi.

- Con gái ngoan của mẹ, con đừng khóc.

Mẹ cô đưa tay lau đi những giọt nước mắt của cô.

- Mẹ ơi...con...nhớ mẹ nhiều lắm.

Cô ôm chầm lấy mẹ vì sợ mẹ sẽ biến mất.

- Mẹ xin lỗi vì đã không thể ở bên con và chăm sóc cho con, nhưng con hay tin rằng dù ở bất cứ đâu mẹ vẫn mãi sẽ cầu nguyện cho con một đời bình an. Vậy cho nên con hãy mạnh mẽ tiếp tục bước đi trên con đường mà con đã chọn.

Mẹ cô vuốt nhẹ mái tóc rồi hôn lên trán cô và cô cảm nhận được mẹ đang dần dần biến mất.

- Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ đừng đi mà. Mẹ ơi!

Cô ngồi bật dậy thở hổn hển, khẽ đảo mắt nhìn xung quanh.

- Tất cả chỉ là mơ thôi sao?

Cô đưa tay chạm nhẹ lên khuôn mặt của mình, ở đó còn lưu dòng nước mắt chưa kịp khô.

Cô khẽ thở dài xong nhìn kỹ căn phòng xa lạ một lần nữa.

- Đây là đâu?

Cô vội bước chân xuống giường rồi đi xung quanh căn phòng xem xét.

Trong đầu đang suy nghĩ thì chợt cửa phòng bật mở, Dương Triết bước vào, vẫn là phong thái lãnh đạm và khuôn mặt bất cần đó.

- Tỉnh rồi sao?

Câu nói của anh khiến cô giật mình nhìn ra phía sau.

- Anh...anh làm gì ở đây?

- Đây là nhà tôi! Tôi không có quyền ở đây sao?

- Đây là nhà của anh?

- Đúng vậy, nhà tôi và bộ đồ cô mặc trên người cũng là của tôi.

Nghe anh ta nói vậy cô mới nhìn xuống bộ đồ mình đang mặc, cô chỉ mặc một chiếc áo sơmi mỏng manh và cũng rất"gợi cảm"

- Đồ....của tôi đâu?

Cô vội lấy tay che thân lại ấp úng nói.

- Tôi không biết.

Khuôn mặt anh vẫn lạnh tanh không cảm xúc khi nhìn cô, giống như trước mặt anh là một người con trai chứ không phải con gái.

- Vậy ai thay đồ cho tôi? Nè đừng nói là...anh nha?

- Người làm ở nhà tôi không thiếu, tại sao tôi phải tự tay thay đồ cho cô?

Khi nghe thấy vậy cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn phần nào.

- Cô là Tuệ Hy, hay Tuệ Nghi?

Câu hỏi đó làm cô đứng hình, ngữ điệu của anh có vẻ gay gắt.

- Tôi....tôi là Tuệ....Hy

- Nói dối, cô không phải Tuệ Hy.

Dương Triết nắm chặt cổ tay của cô gằn từng chữ.

- Đau...tôi là Tuệ Hy thật mà.

Cô nhăn mặt lại vì đau nhưng vẫn kiên quyết nhận mình là Tuệ Hy.

- Đừng có xảo biện, cô nghĩ lừa được tôi dễ như vậy sao?

Anh ta mạnh tay đẩy cô va vào tường rồi một tay chống lên tường một tay nâng cằm cô lên.

- Nếu cô không nói ra sự thật cô là ai thì tôi sẽ không tha cha cô và cả ba của cô nữa.

Ánh mắt của anh sắc lạnh xoáy sâu vào đôi mắt của cô như đang đọc từng suy nghĩ trong cô.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

- Nếu như cô vẫn nhất quyết không nói ra sự thật thì cô sẽ không lường trước được hậu quả mà mình nhận lấy sẽ như thế nào đâu. Âu Dương Triết tôi từ trước tới giờ rất ghét bị lừa dối và cũng rất ghét kẻ không trung thực.

Anh ta thì thâm nói nhỏ vào tai khiến cô rùng mình vì lời nói của anh ta đầy vẻ uy hiếp.

- Áaaa

Đột nhiên cô bị anh ta cắn vào vai khiến cô thét lên vì đau. Anh ta cứ cắn chặt không buông, giống như một con ma cà rồng đang hút máu con mồi.

Cô nhăn mặt đầy đau đớn còn Dương Triết thì bị hấp dẫn bởi mùi hương từ cơ thể của cô và cả làn da mịn màng trắng hồng này nữa.

Vài phút sau anh ta mới chịu buông tha cho cô, Dương Triết lùi lại còn cô khuỵ xuống ôm lấy bả vai, từng vết máu nhỏ đã xuất hiện thấm đỏ khoảng áo cô đang mặc trên người.

- Bây giờ cô có thể nói cô là ai chưa?

Anh ta dường như không quan tâm đến vết thương đã gây ra cho cô, mà vẫn bình thản ngồi xuống ghế rót rượu uống.

Cô từ từ đứng dậy, ngẩng đầu lên nhìn anh bằng đôi mắt giận dữ.

- Đúng tôi không phải là Tuệ Hy, tôi là Tuệ Nghi em gái song sinh của Tuệ Hy.

Biết mình không thể che dấu được bí mật này nữa nên cô liền nói ra hết tất cả.

- Tại sao cô đóng giả làm Tuệ Hy? Mục đích cô bước chân vào nhà này là gì? Có phải là vì tiền?

Dương Triết uống hết ly rượu trên tay rồi nhìn cô.

- Đúng, mục đích tôi bước vào Âu Gia là vì tiền, nếu như không phải vì tiền thì tôi sẽ không chấp nhận lấy một tên ác ma như.,,,

Cô chưa kịp nói hết thì anh ta đã tức giận ném mạnh chiếc ly thủy tinh trên tay xuống đất, tiếng vỡ của chiếc ly khiến cô giật mình.

- Thì ra tất cả loại phụ nữ trên đời này đều giống nhau, đều là loại đàn bà ham tiền. Cô nghĩ loại con gái trơ trẽn như cô có thể đường đường chính chính làm thiếu phu nhân của Âu Gia sao?

Dương Triết tức giận lại gần cô, anh ta mạnh bạo bóp lấy cổ của cô. Từng lời nói của anh ta đầy sát khí, ánh mắt đỏ lên vì giận.

- Khụ...khụ

Cô nhăn mặt lại khó thở, cố gắng dùng sức để thoát ra khỏi bàn tay của anh ta.

Đến khi mặt cô tái xanh lại thì anh ta mới buông tay rồi đẩy mạnh cô ra nơi mà chiếc ly bị vỡ, cô ngã xuống xong bị từng mảnh thủy tinh đâm vào tay và chân, máu chảy rất nhiều nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng.

Dương Triết thấy cô bị thương nhưng anh ta không quan tâm mà lạnh lùng quay lưng bỏ đi, mặc cô ngồi đó tự lo.

Tại Phòng Sách:

Dương Triết mở cửa bước vào căn phòng sách thân quen của anh.

Từng bước tiến lại gần chiếc ghế sofa và ngồi xuống, khuôn mặt anh ta vẫn lãnh cảm như vậy.

Anh ta biết hành động đó của anh đối với cô là rất tàn nhẫn, mặc dù bên ngoài cô tỏ ra mình mạnh mẽ nhưng bên trong lại rất yếu đuối, với lại cô vừa tỉnh dậy đang rất yếu.

Nhưng khi nghĩ đến việc bản thân bị cô lừa thì anh đã rất tức giận, cô còn thừa nhận mình lấy anh cũng chỉ vì tiền. Cô làm anh nhớ đến cô ấy, người con gái anh yêu hết mực nhưng lại vì tiền bạc và danh vọng sẵn sàng rời bỏ anh. Chỉ cần nghĩ tới đó thôi là anh đã muốn bóp chết cô để chút giận, khi lần đầu gặp cô anh đã nhìn thẳng vào đôi mắt đó, anh cứ nghĩ rằng cô khác với những người con gái khác. Nhưng anh đã lầm, cô cũng trơ trẽn dối trá như những đứa con gái đó..

Dương Triết đứng dậy lại gần tủ rượu rồi lấy một chai rượu loại mạnh nhất ra uống, anh muốn say, muốn say để quên đi mọi chuyện sảy ra ngày hôm nay.

Tại Phòng Ngủ

Cô khó khăn đứng dây, vết thương chảy rất nhiều máu và còn đau rát. Cô cảm thấy bản thân mình thật xui xẻo và đáng thương, vết thương cũ chưa lành mà giờ lại xuất hiện thêm vết thương mới.

- Haizz không biết sau này mình sẽ đối mặt với tên đó như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 33

- Ui za.

Cô xuýt xoa gỡ từng miếng thủy tinh nhỏ khỏi bàn tay, nó rất là đau nhưng cô vẫn chịu được. Có lẽ nhờ lớn lên trong sự ghẻ lạnh, luôn phải tự thân đối mặt với mọi truyện ngay từ khi còn nhỏ nên cô luôn có được sự bản lĩnh mà hiếm cô gái nào có được.

Cánh cửa phòng bật mở, bà nội bước vào với ly sữa trên tay.

- Con bị làm sao vậy? Sao mà toàn là máu vậy nè.

Nội vội đặt ly sữa xuống bàn rồi vội lại gần cô hỏi.

- Dạ...dạ tại vì con sơ ý làm bể cái ly...rồi bị thương.

Cô ấp úng nói rối vì cô không muốn nội lại khó sử khi biết là Dương Triết làm.

- Con đúng thật là hậu đậu mà, nào đưa tay đây ta coi.

Nội mắng cô nhưng cô biết đó chính là những lời nói quan tâm, đột nhiên cô vừa có cảm giác vui, lại vừa cảm giác có lỗi.

Vui vì cô cảm nhận được sự quan tâm ấm áp này, thật sự khiến cô rất cảm động.

Còn có lỗi vì đã lừa bà nội, nếu khi biết được sự thật nội sẽ phản ứng như thế nào? Có phải cũng giống Dương Triết, sẽ cho là cô tham tiền trơ trẽn.

- Nội....con có chuyện muốn nói với nội.

- Có chuyện gì để nói sau đi, giờ phải băng bó vết thương đã.

Nội đứng dậy đi lại phía chiếc tủ, mở ngăn tủ lấy chiếc hộp y tế ra.

- Con phải chú ý hơn, đừng tự làm đau bản thân mình nữa.

Bà nội vừa sát trùng vết thương vừa dặn cô rất nhiều.

- Ta đã giúp con băng bó rồi, lần sau con phải nhớ chú ý hơn đó.

- Dạ con biết rồi!

Cô nhìn tay mình được băng bó rất cẩn thận.

- Mà con vừa đính nói chuyện gì với ta vậy?

- À...con, con...muốn nói là....

- Dạ thưa phu nhân, có trợ lý Dương cần gặp phu nhân.

Cô đang định nói ra hết toàn bộ sự thật thì đột nhiên người làm đi vào ngắt ngang câu chuyện khiến cô không kịp nói hết câu.

- Tôi biết rồi, có chuyến gì chúng ta sẽ nói sau. Bây giờ con uống sữa rồi đi nghỉ đi.

Nội trả lời người làm xong quay ra xoa đầu cô nói rồi vội bỏ đi.

Căn phòng rộng bây giờ chỉ còn một mình cô, khẽ đan hai bàn tay lại, cô cúi đầu mím chặt môi.

Tại sao nói ra bí mật đó lại khó khăn đến vậy? Cô còn luyến tiếc điều gì sao?

Cô ngả người nằm xuống giường, cơ thể không còn chút sức lực nào, đôi mắt lim dim chìm vào giấc ngủ.

8h tối:

Cô khẽ mở mắt, điều đầu tiên mà cô thấy chính là căn phòng tối, chỉ có ánh sáng lờ mờ của ánh trăng chiếu qua cửa sổ.

Cô uể oải ngồi dậy, bây giờ cô mới thấy cơ thể nặng nhọc, đau nhức. Không biết bản thân đã ngủ bao lâu nữa.

Cô đứng dậy đi về phía cửa phòng, đưa cánh tay khẽ mở cánh cửa.

Bước ra khỏi phòng với con mắt ngỡ ngàng, khác với căn phòng tối đen trong kia. Bên ngoài rất sáng, cô không biết họ đã thắp bao nhiêu chiếc đèn nữa. Nhìn những chiếc đèn chùm pha lê lấp lánh y như bên trong cung điện.

- Tiểu thư đã dậy rồi ạ

Người làm đi tới gần cô hỏi, trên tay cầm một ly sữa khác.

- Tôi...tôi ngủ bao lâu rồi? Bây giờ là mấy giờ?

- Tiểu thư đã ngủ được 5 tiếng rồi, bây giờ đã là 8 giờ tối. Vừa rồi tôi có gọi tiểu thư dậy để dùng bữa tối nhưng gọi mãi tiểu thư không dậy.

- Vậy sao, thật ngại quá. Tại tôi cảm thấy hơi mệt nên mới ngủ say như vậy.

Cô cười gượng đầy ái ngại, thật là quá mất mặt mà, nhà người ta mà mình ngủ tự nhiên y như nhà mình vậy. Lại còn ngủ say quên trời quên đất nữa chứ, không biết trong lúc ngủ mình có ngáy không nữa.

- Phu nhân đi giải quyết công việc vài ngày nữa mới về nên dặn tôi pha cốc sữa nóng cho tiểu thư và nói tiểu thư phải uống cho hết.

Người làm đưa ly sữa còn nghi ngút khói ra trước mặt cô.

" Bà nội đi những vài ngày, vậy còn chuyện đó phải làm sao đây"

Cô hoang mang nghĩ, chưa nói được bí mật đó ra thì trong lòng cô sẽ không yên. Cảm giác lo lắng, tội lỗi nó làm cô rất khó chịu.

- Tiểu thư sao vậy, tiểu thư thấy không khỏe chỗ nào sao?

- À không tôi không sao, mà cô biết Dương Triết đang ở đâu không? Tôi muốn nói chuyện với anh ta.

- Thiếu gia đang nhốt mình ở trong phòng sách cả buổi chiều nay rồi, chúng tôi không dám vào vì sợ thiếu gia sẽ nổi giận.

- Được rồi để tôi đi coi thử, phòng sách nằm ở đâu vậy?

- Đi thẳng lối này ở cuối hành lang.

- Tôi biết rồi cảm ơn cô, còn ly sữa này cô cứ mang vào trong phòng đi lát tôi sẽ uống hết.

Cô mỉm cười rồi đi về hướng mà người làm vừa chỉ.

Khi đến cuối hành lang cô đứng trước cánh cửa của một căn phòng.

- Dương Triết, Dương Triết tôi vào được không?

Cô gõ cửa gọi nhưng không thấy ai trả lời nên đã mạnh dạn mở cửa bước vào.

Khung cảnh xung quanh căn phòng cũng rất là tối, không có một ánh đèn.

Cô với tay lần mò tìm công tắc đèn để mở.

Khi tìm được công tắc cô vội mở lên thì đập vào mắt cô chính là cảnh Dương Triết nằm dưới nền nhà lạnh ngắt, xung quanh toàn là vỏ chai rượu đã hết.

- Dương Triết, sao anh uống nhiều vậy? Nè nghe tôi nói gì không?

Cô lại gần đỡ Dương Triết ngồi dậy, trên người anh ta mùi rượu nồng nặc khiến cô phải nhăn mặt.

- Cút,,,cô mau cút cho tôi...cái...loại con...gái như cô không có...tư cách chạm vào người tôi....mau cút.

Anh ta nói trong cơn say rồi đẩy cô sang một bên không cho cô chạm vào người.

- Anh say rồi để tôi đưa anh về phòng, chứ nằm đây anh sẽ bị cảm đó.

Cô mặc kệ những lời sỉ vả của anh, vẫn dìu anh đứng dậy đi về phòng. Cô không để ý những lời nói của kẻ say đâu, quan trọng vẫn là sức khỏe.

Khi về đến phòng cô đặt anh nằm xuống giường nhưng đột nhiên anh ta nằm cổ tay kéo cô nằm xuống còn anh ta thì đè lên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Cô từ từ đặt anh ta xuống giường,nhưng đột nhiên anh ta bất ngờ túm lấy cổ tay của kéo cô nằm xuống, còn anh ta đè lên người cô.

Hơi thở của anh ta gấp gáp, khuôn mặt đỏ bừng vì rượu, ánh mắt đỏ ngầu nhìn cô như một con thú đang nhìn con mồi và như muốn nuốt luôn con mồi vậy.

Cô dùng sức cố đẩy anh ta ra, nhưng sức lực của cô không hề lay chuyển được cơ thể rắn chắc của anh ta.

- Anh tính làm gì vậy hả?

- Không phải cô là loại gái ham tiền sao? Nếu cô chịu làm cho tôi thỏa mãn tôi sẽ đưa tiền cho cô!

Dương Triết nói bằng giọng mỉa mai nhìn cô đang nằm dưới thân mình.

Từ khi Y Na bỏ đi anh đã không gần gũi bất kỳ cô gái nào, nhưng khi gặp cô thì anh hoàn toàn bị cô thu hút một cách kỳ lạ.

Anh bị thu hút bởi đôi mắt kiên cường không chịu khuất phục của cô, bị thu hút bởi mùi hương cơ thể của cô mỗi khi anh lại gần.

- Anh đang nói linh tinh cái gì vậy hả? Tôi không phải là loại con gái đó anh nghe rõ chưa.

- Không phải sao? Sẵn sàng giả làm chị mình để được bước chân vào Âu Gia làm thiếu phu nhân, cô nói xem nếu không phải vì tiền thì là vì cái gì?

- .....

Cô hoàn toàn im lặng trước câu nói của hắn. Đúng, cô giả làm Tuệ Hy vì mục đích gì? Không phải là vì cô cần tiền giúp ba sao? Anh ta nói cô là loại ham tiền, thì đâu có sai!

- Cô im lặng tức là những điều tôi nói là đúng phải không?

- .....

Cô quay mặt đi chỗ khác cắn chặt môi cố kiềm nước mắt, đây là lần đầu tiên cô bị sỉ nhục như vậy. Cô không thú nhận nhưng cũng không phủ nhận câu hỏi của anh ta.

- Tại sao cô không trả lời tôi, cô câm rồi sao?

Không thấy cô trả lời sẵn hơi men trong người Dương Triết càng tức giận xé chiếc áo sơmi cô đang mặc trên người, lộ rõ làn da mịn màng trắng hồng của cô.

- Mau thả tôi ra, tránh xa tôi ra, Dương Triết anh mau tránh xa tôi ra.

Cô đánh anh ta để cố thoát nhưng mọi thứ đều bất lực, anh ta hung hăng hôn cô một cách mạnh bạo, tay anh ta không yên vị lần mò xoa bóp ngực của cô.

Đột nhiên anh vội đứng dậy buông cô ra, trên môi của anh còn vương chút máu. Chính cô đã cắn khiên môi anh ta bật máu.

Nhân cơ hội cô tính vùng bỏ chạy nhưng bị anh nhanh tróng kéo lại, do bị kéo mạnh nên theo đà cô va phải chiếc bàn làm đổ ly sữa nóng lên người, chiếc ly vỡ tan thành nhiều mảnh. Sữa nóng đổ lên da thịt khiến cơ thể cô đỏ ửng lên và còn rất đau rát.

Thấy ly sữa đổ lên người cô nhưng anh không nghĩ đó là ly sữa nóng nên anh không mấy quan tâm, nhìn cô bằng con mắt chán ghét và bỏ đi ra khỏi phòng.

" Không phải cô ta cần tiền sao? Còn ra vẻ thanh cao cự tuyệt đến cùng. Rốt cuộc cô ta là loại người gì đây?"

Dương Triết vừa đi vừa suy nghĩ, thất sự hành động của cô làm cho anh khó hiểu.

Trong căn phòng chỉ còn một mình cô, cố gắng gượng dậy đi về phía phòng wc. Cô xả nước lạnh lên người để cho vết bỏng bớt đau rát, cô ngồi thu mình vào một góc mặc cho nước lạnh xả vào người.

- Mẹ...ơi con đau lắm, con mệt mỏi lắm rồi. Tại sao con lại phải chịu sự chà đạp này, mẹ có thể cho con biết con phải làm gì không?"

Cô khóc, nước mắt hoà cùng làn nước lạnh ngắt. Cô mở lòng bàn tay ra, trong bàn tay cô đang cầm một mảnh vỡ của chiếc ly.

Bên dưới sảnh chính

- Thiếu gia.

Một chị người làm thấy hắn đi xuống thì vội cúi đầu chào.

Hắn không nói gì mà đi về phía phòng ăn rồi ngồi xuống bàn ăn.

- Lấy cho tôi chai rượi.

Hắn lạnh giọng nói với bác quản gia.

- Thiếu gia đã uống quá nhiều rồi, tôi nghĩ thiếu gia không nên uống nữa.

- Tôi uống nhiều hay ít không đến lượt ông quản, mau mang rượu ra đây cho tôi.

Dương Triết tức giận gằn từng chữ.

- Dạ, tôi biết rồi.

Bác quản gia liền lại gần tủ rượu lấy một chai rượu vang đưa cho anh.

Dương Triết nhận lấy chai rượu rồi cầm cả chai uống.

- Mà cô đã pha sữa nóng cho Lâm tiểu thư như phu nhân dặn chưa.

Bác quản gia quay cô người làm đứng cạnh đó hỏi.

- Dạ tôi đã pha sữa nóng và để trong phòng cho tiểu thư.

Khi nghe cuộc nói chuyện đó thì anh nhíu mày ngừng việc uống rượu của mình.

- Cô nói là sữa nóng sao?

Dương Triết đặt chai rượu xuống bàn nhìn cô người làm hỏi.

- Dạ là sữa nóng, phu nhân đặc biệt dặn dò.

- Cô đã pha lâu chưa.

Anh vội đứng bật dậy nói lớn khiến quản gia và vài người làm điều giật mình.

- Dạ...khoảng 5-10p gì đó.

Khi nghe xong anh vội chạy lên lầu, mới 10p ly sữa còn nóng vậy mà chính mắt anh thấy cô bị ly sữa đổ lên người nhưng không làm gì.

Dương Triết mở cửa phòng xông vào nhưng thấy căn phòng trống trơn, không có một ai.

Anh tính đi tìm phòng khác thì nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng wc, vội mở cửa phòng thì đập vào mắt anh chính là cảnh tượng cô ngồi trong góc phòng, nước chảy xối xả kèm theo đó là màu đỏ của máu từ cổ tay của cô hoà cùng nước.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Dương Triết vội mở cửa phòng tắm, đập vào mắt anh chính là cô đang ngồi trong góc, khuôn mặt nhợt nhạt, cổ tay chảy rất nhiều máu hoà cùng với làn nước.

Anh vội chạy vào lay cô tỉnh dậy, miệng không ngừng gọi lớn:

- Tuệ Nghi, Tuệ Nghi. Cô mau tỉnh lại cho tôi, cô không được chết khi chưa có sự cho phép của tôi.

Không thấy cô có dấu hiệu tỉnh lại, anh vội bế cô ra ngoài rồi đặt cô nằm lên giường.

Dương Triết lấy băng quấn cổ tay cô lại để kìm máu, anh ta gấp gáp lấy điện thoại gọi cho bác sĩ nhưng bị một giọng nói yếu ớt cản lại:

- Tại...sao...lại cứu...tôi.

Anh quay về phía cô, ánh mắt của cô từ từ mở nhìn lên trần nhà.

Cô thắc mắc là tại sao mình chưa chết, tại sao anh ta lại cứu cô? Không phải anh ta căm ghét cô lắm sao?

- Cô nghĩ cái gì trong đầu vậy hả, cô thật sự muốn chết sao? Cô nghĩ cô dùng cái chết để thoát khỏi tôi được hả? Nếu cô chết thì tôi sẽ không để yên cho Lâm Gia, ba cô cũng sẽ được tuẫn táng theo cô. Nên cô hãy biết điều đóng cho trọn vai của kẻ thế thân đi.

Dương Triết tức giận nói lớn rồi bỏ đi ra khỏi phòng.

Cô nằm trên giường, nước mắt tuôn rơi, cắn chặt môi để ngăn tiếng khóc đến mức bật máu. Còn gì đáng sợ bằng việc sống không được, chết cũng không xong.

Anh tức giận bước xuống phòng khách, xong đi thẳng ra tầng gara lấy chiếc xe lamborghini phóng như bay ra khỏi biệt thự.

Bác quản gia và những người làm trong nhà đều nhìn nhau một cách khó hiểu, rốt cuộc hôm nay thiếu gia bị gì mà tính cách thất thường quá. Bình thường vị thiếu gia đẹp trai tài giỏi của họ rất lãnh đạm, ít khi nói cười, thái độ rất điềm tĩnh. Nhưng đây là lần đầu họ thấy anh giận dữ hiện luôn ra mặt như vậy.

Tại quán Bar

Dương Triết tiếp tục ngồi ở quầy uống rượu, hôm nay anh đã uống rất nhiều nhưng vẫn chưa đủ để quên khuôn mặt của cô, càng uống thì gương mặt đó, đôi mắt đó và cả giọng nói của cô đều vang lên trong đầu của anh.

- Chết tiệt, tôi phải làm gì mới loại bỏ cô ra khỏi đầu của tôi đây.

Dương Triết tức giận đặt mạnh ly rượu xuống, khuôn mặt đẹp từng nét đỏ bừng vì hơi men.

- Nè, anh có chuyện gì không vui hả? Có cần em giúp anh giải tỏa không.

Từ đâu xuất hiện một ả nói giọng õng ẹo, trang điểm thì loè loẹt, mặc chiếc đầm đỏ bó sát, chiếc đầm đó kiệm vải đến mức chỉ cần cô ta di chuyện mạnh thôi là lộ" hai trái bưởi

- Mau cút.

Anh không thèm nhìn cô ta lấy một cái liền thẳng thừng đuổi cô ta đi.

- Anh làm gì mà nóng tính vậy, em chỉ muốn giúp anh giải tỏa nỗi buồn thôi mà.

Mặc dù bị anh đuổi nhưng cô ta vẫn mặt dày ve vãn.

- Hình như cô không hiểu những gì mà tôi nói phải không.

Dương Triết nghiến răng đưa tay bóp cổ cô ta, ánh mắt đầy dãy sát khí nhìn ả như muốn giết chết ả ngay lập tức.

- Khụ...khụ...mau buông...tôi...ra.

Cô ta khó khăn nói từng tiếng, khuôn mặt tái đi vì thiếu dưỡng khí.

- Nè thằng kia, mày đang làm gì với con bồ của tao vậy?

Đột nhiên xuất hiện một đám thanh niên khuôn mặt búng ra sữa, đầu tóc nhuộm màu sắc(y như cột đèn giao thông).

Đám thanh niên này là cậu ấm của các gia đình thượng lưu có điều kiện nên vung tiền ăn chơi, bọn chúng luôn tụ tập thành một nhóm rồi tự cho mình là đại ca giang hồ.

Dương Triệt buông cô ta ra, quay người lại nhín bọn chúng rồi nhếch môi cười chế nhạo.

- Thằng khốn mày cười cái gì, mày có tin là tao đập mày không? Tụi bay đâu sử thằng đó cho tao.

Cả đám thanh niên xông tới định đánh anh nhưng lại bị anh đá cho mỗi đứa một phát nằm gục tại chỗ.

Cuộc ẩu đả sảy ra làm láo loạn quán bar, mọi người đều bỏ chạy. Một mình anh đánh khoảng 8-9 tên, nhưng có vẻ lợi thế đang thuộc về anh.

Còn cô ả kia sau khi bị anh bóp cổ suýt chút nữa ngạt thở, cuối cùng cũng lấy được bình tình nhìn anh bằng con mắt căm giận. Ả vội nhặt vỏ chai bia đã vỡ lao về phía anh và đâm anh một nhát ở vai khi anh không để ý.

Ả rút vỏ chai bia ra cười điên loạn khi thấy một mảng lưng của anh thấm đỏ máu:

- Đáng đời thằng c*ó mày nghĩ mày là ai mà dám động vào tao.

Dương Triết nghiến răng ôm lấy bả vai đang bị thương của mình, ả thấy anh không còn sức để chống đỡ liền định đâm anh thêm một nhát nữa nhưng lại bị anh túm lấy cổ tay và bẻ một cách rất là mạnh bạo.

- Aaaaaa

Ả ta la hét trong đau đớn vì cổ tay vừa bị bẻ gãy, đám người gây sự kia sau khi thấy vậy thì biết anh không phải kẻ tầm thường nên cũng bỏ chạy toán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Tại quán bar

Bên trong giờ đây không khác gì một bãi chiến trường, anh ôm lấy bả vai bị thương đi ra khỏi quán bar.

Dương Triết đi rẽ vào một con ngõ nhỏ gần đó, vết thương đau rát cùng với sự choáng váng của men rượu đã khiến anh rần mất đi ý thức, cơ thể mệt mỏi ngồi dựa vào tường.

Trong lúc đó có một cô gái mặc một chiếc váy trắng nhẹ nhàng, mái tóc màu nâu hạt dẻ xoã ngang vai, đi vào trong con ngõ đó và gặp anh đang ngồi bất động.

- Nè anh gì ơi, anh có sao không vậy?"

Cô gái đó chần chừ nhẹ nhàng lại gần lay anh dậy nhưng anh vẫn bất động.

" Anh ta là ai vậy? Sao ngồi ở đây?"

Cô gái ngồi cạnh nhìn anh đầy thắc mắc, đột nhiên trái tim cô đậm loạn nhịp khi nhìn thấy gương mặt đẹp tựa nam thần của anh.

- Hình như anh ta bị thương, không được, không thể để anh ta ở đây được!

Cô gái nhỏ rồi dìu anh đứng dậy, cô ta phải vất vả lắm mới khiêng được thân người rắn chắc của anh lên.

Sáng hôm sau

Anh mở mắt tỉnh dậy, khẽ đảo mắt nhìn xung quanh.

Hiện tại anh đang ở trong một căn phòng ngủ khá sơ sài, anh từ từ ngồi dậy xong chạm vào vết thương của mình, nhưng vết thương đã được băng bó rất kỹ càng.

- Anh tỉnh rồi sao?

Cô gái bước vào với một nụ cười toả nắng cùng chiếc răng khểnh rất duyên.

- Cô là ai? Tôi đang ở đâu đây?

Dương Triết dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình.

- Tôi tên Mạc Hân Đồng, anh đang ở nhà tôi!

Cô ta vẫn giữ nụ cười tươi tắn trên môi trả lời.

- Nhà của cô? Tại sao tôi lại ở nhà của cô?

- Hôm qua tôi bắt gặp anh đang bị thương nặng nên đưa anh về đây để băng bó!

- Thì ra là vậy.

Anh nhớ là mình bị đâm lén sau đó đi vào một con ngõ tối, xong lại không nhớ được gì nữa.

- Mà anh tên là gì vậy? Tôi nhìn thấy anh rất quen, không biết chúng ta đã gặp nhau chưa?

Cô ta kéo ghế ngồi xuống thắc mắc nhìn anh.

- Tôi tên Âu Dương Triết, tôi nghĩ chúng ta chưa từng gặp nhau.

Anh lạnh lùng đáp, nhìn người con gái này anh có thể đánh giá cô ta là một người yếu đuối uỷ mị, thích hợp cho đàn ông che chở.

Từng đường nét khuôn mặt của cô ta rất hài hoà, không phải mỹ nhân khuynh nước khuynh thành nhưng mang một vẻ đẹp nhẹ nhàng.

- Nè, con nhỏ kia mày đâu rồi, mau ra đây cho tao.

Đột nhiên có tiếng một người phụ nữ quát tháo bên ngoài.

- Ờm anh cứ nghỉ ngơi đi, tôi có chút việc.

Cô ta cười gượng vội đứng dậy đi ra ngoài, anh nhìn theo đầy hoài nghi rồi cũng đứng dậy núp sau bức tường nghe lén.

- Dì, sao dì lại tới đây ạ

Cô ta nói hết sức nhỏ nhẹ, có lẽ cô ta rất sợ người phụ nữ này.

- Mày còn hỏi tại sao tao tới đây à? Đây là nhà tao chả nhẽ tao không được tới. Mày đã chễ tiền nhà của tao 3 tháng rồi, giờ mày có tính trả không?

Người phụ nữ đó hùng hổ quát lớn.

- Dì à, con xin dì, con lạy dì. Dì cho con thêm 1 tuần nữa con sẽ trả hết cho dì mà.

- Mày nói câu đó bao nhiêu lần rồi hả? Giờ không nói nhiều, nếu màu không có tiền trả thì mau cút ra khỏi đây cho tao. Để tao cho người khác thuê.

Bà ta vừa quát lớn vừa lôi cô ta ra khỏi nhà.

- Không...con xin gì đừng đuổi con đi mà.

Cô ta khóc lóc nói.

- Bà làm gì vậy, mau buông cô ấy ra.

Dương Triết không nhịn được đành ra mặt giải vây.

- Mày là thằng nào? Á à thì ra mày dắt trai về nhà. Mày định biến nhà tao thành cái động mại dâm hả con điếm.

Bà ta liên tục ấn đấu cô ta.

- Bà im đi, cô ấy nợ bà bao nhiêu tiền mau nói.

Dương Triết túm chặt tay bà ta hất qua một bên rồi kéo Hân Đồng ra đằng sau mình.

- Được mày ngon, nó nợ tao 3 tháng tiền nhà, tổng cộng là 10 vạn.

Dương Triết không nói gì lặng lẽ rút tiền trong ví ra ném thẳng vào mặt bà ta.

- Đây là tờ chi phiếu 50 vạn, bà mau cầm rồi biến ra khỏi đây.

- Được được, có tiền là tao biến, mày may lắm mới kiếm được khách sộp đó, cố giữ nha.

Bà ta cười hả hê nhặt tiền lên nhìn cô ta nói, rồi bỏ đi.

- Tôi...tôi cảm ơn anh nhiều lắm, tôi nhất định sẽ trả lại số tiền đó cho anh.

Cô ta ngập ngừng e thẹn nói.

- Không cần, coi như tôi trả ơn cô đã cứu tôi một mạng.

- Không được, số tiến anh trả cho tôi không hề nhỏ. Làm ơn đi hãy cho tôi biết địa chỉ của anh để một ngày nào đó trả lại tiền cho anh.

Thấy lời cô ta quá cầu khẩn anh đành miễn cưỡng rút tấm danh thiếp ra đưa cho cô ta.

- Nếu muốn gặp tôi thì tới địa chỉ này.

" Âu Dương Triết, tổng giám đốc tập đoàn kinh tế thương mại H.K! Mình biết ngay trông anh ta rất quen mà, quả này được món hời rồi"

Cô ta nhìn tấm danh thiếp mỉm cười ẩn ý.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Ở một quá cafe nhỏ

" Em nói sao, em có thai hả? Không thể nào, chúng ta mới...quan hệ một lần...sao có thể dính được!" Một người con trai tầm 25 tuổi nói bằng giọng hoài nghi, nhưng khuôn mặt không che dấu nổi sự lo lắng nhìn người con gái đang ngồi trước mặt.

" Anh nghĩ tôi lừa anh thì được cái gì, tôi đã dùng que thử thai rồi và nó hiện hai vạch. Tôi chỉ qua lại có một mình anh, không phải con anh thì con ai?" Mạc Hân Đồng nghiến răng nói, tay nắm chặt chiếc ly trên bàn.

" Không được, bắt buộc phải bỏ cái thai đó. Em cầm lấy tiền rồi mau đi giải quyết đi!" Hắn ta đưa cho ả một xấp tiền gấp gáp nói, có lẽ hắn ta kiên

quyết không muốn giữ đứa bé này.

" Tôi không ngờ anh lại là một thằng sở khanh, dám chơi mà không dám chịu hả?" Ả khinh bỉ nhìn người con trai đó, thật không ngờ mình lại đi trao thân cho một kẻ đê tiện như vậy.

" Nè, cô đừng nói tôi như vậy nha. Tất cả là do cô thôi, ai biểu cô không chịu uống thuốc tránh thai, giờ còn oán trách tôi hả? Tôi nói cho cô biết, tôi sắp kết hôn với con gái của tổng giám đốc nơi tôi đang làm, nếu đám cưới thành công tôi sẽ đường đường làm giám đốc điều hành, một bước lên mây. Cô chịu phá cái thai thì tôi sẽ suy nghĩ cho cô an phận làm người tình, còn nếu cô nhất quyết giữ cái thai thì tốt nhất biến càng xa càng tốt và đừng nghĩ đến chuyện ngáng đường tôi." Hắn ta buông lời tuyệt tình chỉ tay vào ả, sau đó đứng dậy bỏ đi.

Hân Đồng nhìn theo bóng lưng của hắn ta, miệng không tiếc lời chửi rủa kẻ phụ bạc đó:

" Thằng khốn, tao sẽ không để mày yên đâu. Tao sẽ khiến cho mày thân tàn ma dại, phải quỳ xuống chân tao mà cầu xin sự bố thí."

Đột nhiên một ý nghĩ loé lên trong đầu, ả bất chợt đặt tay lên bụng xong nhếch môi cười đầy vẻ bí hiểm.

" Con à, con sẽ là nấc thang cho mẹ đạt đến danh vọng, mẹ sẽ là thiếu phu nhân của Âu Gia, mẹ sẽ khiến những kẻ coi thường ruồng bỏ mẹ phải hối hận và con có thể giúp mẹ làm điều đó" Đấy chính là những điều mà ả nghĩ trong đầu lúc này.

Biệt thự Âu Gia

Dương Triết bước vào với khuôn mặt không cảm xúc, cả người toát ra hàn khí nhìn rất đáng sợ.

" Cô ta sao rồi?" Anh nhìn bác quản gia hỏi bằng giọng điệu rất thờ ơ.

" Thiếu gia muốn hỏi Lâm tiểu thư sao? Cô ấy vẫn ngủ, chưa ra khỏi phòng thưa thiếu gia!" Bác quản gia điềm đạm trả lời.

" Khi nào cô ta dậy thì nói qua phòng sách gặp tôi!" Anh nói xong tính đi lên lầu thì bước chân chợt dừng lại:

" À, ông kêu người nấu một nồi canh gà hầm nhân sâm cho tôi!"

" Thiếu gia muốn ăn canh gà hầm nhân sâm ư?" Bác quản gia bất ngờ hỏi lại, từ trước tới giờ vị thiếu gia này rất kén ăn, có rất nhiều món không thích và đặc biệt trong đó có món canh gà.

" Không phải cho tôi." Dương Triết tiếp tục bước lên cầu thang, bỏ lại bác quản gia phía sau với hàng tá câu hỏi.

" Không lẽ thiếu gia muốn làm cho cậu chủ nhỏ ăn, cũng không đúng. Cậu chủ nhỏ sở thích cũng giống thiếu gia vậy, không thích ăn canh gà. Chẳng nhẽ là làm cho....!" Bác quản gia vẫn đang thắc mắc lẩm nhẩm trong miệng.

" Làm cho Lâm tiểu thư ăn đó." Từ đâu xuất hiện hai cô người làm nói xen vào cắt ngang dòng suy nghĩ của bác quản gia.

" Sao cô biết?" Bác quản gia quay lại hỏi.

" Thì mọi chuyện đã quá dỡ rồi, thiếu gia không thích ăn canh gà, cậu chủ nhỏ cũng không thích vậy thì chỉ có thể làm cho Lâm tiểu thư thôi, chứ không lẽ làm cho người làm chúng ta ăn!"

" Vậy là thiếu gia thật sự thích cô Lâm tiểu thư đó sao?" Chị người làm đứng cạnh bất ngờ nói.

" Tôi nghĩ có khả năng đó, vì từ trước tới giờ thiếu gia có quan tâm ai như vậy đâu?"

" Thôi đừng nói chuyện này nữa, thiếu gia mà nghe được thì không hay đâu. Hai cô vào làm canh gà đi" Bác quản gia lấy lại vẻ nghiêm túc nhìn hai cô người làm kia.

Trong phòng ngủ

Cô khẽ mở mắt sau giấc ngủ, cô ngồi dậy nhìn xung quanh căn phòng, nó chỉ mang màu sắc đen u ám dù trời đã sáng. Cô đặt chân bước xuống giường, từ từ tiến lại gần chiếc cửa sổ lớn rồi nhanh tay vén tấm rèm cửa qua một bên, ánh sáng của ánh mặt trời chiếu thẳng vào phòng khiến cô chói mắt nên lấy tay che lại. Khi mắt dần thích nghi với ánh sáng cô mới buông tay và tận hưởng ánh mặt trời ấm áp, cả căn phòng được sưởi ấm bằng ánh nắng nên đã bớt đi phần nào sự lạnh lẽo.

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên phá tan sự im lặng và khoảnh khắc tận hưởng ánh nắng ấm áp của cô.

" Vào đi" Cô nhẹ giọng nói xong tuyệt nhiên không quay mặt lại.

Cửa phòng mở, bác quản gia bước vào cung kính nói với cô:

" Thiếu gia đang đợi tiểu thư bên phòng sách, thiếu gia có chuyện muốn nói với tiểu thư!"

Khi nghe vậy thì đột nhiên cô có chút lo lắng nhưng cảm giác lo lắng đó nhanh chóng biến mất. Cô biết bản thân sớm muộn gì cũng phải đối mặt với hắn:

" Con biết rồi, con sẽ qua đó ngay. Cảm ơn bác đã cho biết!" Cô xoay người lại cúi nhẹ tỏ lòng cảm ơn.

Bác quản gia khá bất ngờ trước hành động đó của cô, nó hoàn toàn không giống với những gì mà mình đã nghĩ về vị tiểu thư này. Ông cứ nghĩ cô sẽ là một tiểu thư kiêng căng, ngạo mạn nhưng có lẽ ông đã quá vội đánh giá một người khi chưa biết gì về họ. Bác quản gia mỉm cười nhân hậu xong bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Song Sinh* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.